

NOVES PEDRES VIVES

**50 anys d'història i art de la parròquia
de Sant Pere i Sant Pau Sescelades de Tarragona
(1972-2022)**

© de l'edició: Parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades (Arquebisbat de Tarragona).

Coordinadors de l'edició: Andreu Muñoz Melgar i Rafael Muñoz Melgar.

Comissió editorial: Jordi Borràs Fernández; Andrés González Ramos; Andreu Muñoz Melgar; Rafael Muñoz Melgar.

© *dels textos*, els seus autors: Jordi Borràs Fernández; Miquel Castillejo Brull; Joaquim Claver Caselles; Encarna Espadas Aguilar; Isabel Górriz Moreno; Oscar Guillén Garachana; Joan Antoni López Díaz-Cano; Joan Magí Ferré, Tito Marín Maestro; Víctor Mosquera Ramos, Alex Muñoz Pérez; Andreu Muñoz Melgar; Maite Muñoz Melgar; Rafael Muñoz Melgar; Andreu Muñoz Virgili; Josep M. Pairolet Massoni (†); Ana R. Pérez Garrido; Vicenç Ribas Canals; Imma Tenor Aguilar; Jordi Tinoco Moreno; Y. Fernando Vásquez.

© *de les imatges*, els seus autors: Arxiu parroquial: Figs. 1; 2; 3; 4; 5; 6; 7; 8; 9; 10; 11; 12; 13; 14; 15; 16; 17; 18; 19; 20; 21; 22; 27; 31; 48; 49; 50; 51; 52; 54 / Arxiu Joan Curieses: Fig. 34 / Jordi Borràs Fernández: Fig. 26 / Santi Grimau Ferré: Figs. 25; 28; 55 / Vicente Marín Maestro: Fig. 53 / Andreu Muñoz Melgar: Figs. 23; 24; 29; 30; 32; 33; 35; 36; 37; 38; 39; 40; 41; 42; 43; 44; 45; 46; 47

Impressió: Impremta Torrell, SAU

ISBN: 978-84-930369-3-5

Dipòsit legal: T 1068-2024

PRÒLEG

Estimada comunitat parroquial de Sant Pere i Sant Pau.

Sou Comunitat. Ho escric així, amb una C majúscula que ressalti el que això significa. Sou Comunitat perquè emuleu la primera de les comunitats cristianes, aquella que al voltant dels apòstols va inaugurar el temps de compartir, el temps de viure la fe, d'ajudar-se i de testimoniar Jesús, el Senyor Ressuscitat. Així ho hem estat celebrant durant tota la passada Cinquantena Pasqual.

Tanmateix, la vostra comunitat també aglutina, no només a la gent cristiana d'avui, tal com ho ha fet en els darrers cinquanta anys, sinó que, al llarg d'aquest temps ha servit com un dels punts de pertença de la identitat i de la vida del barri que porta el mateix nom. Per això, la parròquia va néixer, i per això estic convençut que manté viva la vocació de ser una Comunitat que agermana les persones, una família de creients, una llar des de la qual els cristians i les cristianes evangelitzeu i feu palesa la Bona Nova de l'Evangelí de Jesús a tots els vostres veïns.

Vet aquí doncs que, en uns moments en els quals les múltiples crisis que ha provocat l'ésser humà oprimeixen les persones, la vostra Comunitat celebra 50 anys de treball per fer el contrari: per alliberar les persones, acompanyar les famílies, per aixoplugar les necessitats i donar, també, qualitat al barri. Un barri que per a vosaltres és ciutat, és poble, Poble de Déu, diria jo també.

Em plau, per tot això, escriure aquestes paraules per saludar-vos a tots com a Comunitat. I també us saludo a cadascuna de les persones que sentiu que la parròquia, aquesta parròquia, està construïda amb parets i pedres, però que ha estat formada al voltant de les pedres que importen, les pedres vives com diu sant Pere, que sou vosaltres i que han estat totes aquelles persones que han donat testimoni durant aquests 50 anys. Una salutació del vostre bisbe que us encoratja a continuar sent pedres vives «edificades per a Déu com a temple de l'Esperit» (1Pe 2,5) de Jesús.

Ho heu celebrat durant quasi un any i ara mireu endavant a la recerca del futur. Desitjo, com l'Apòstol Pau, que «aneu acumulant per al futur un tresor magnífic i segur, i pugueu assolir la vida veritable» (1Tm 6,19).

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe Metropolità de Tarragona i Primat

PRESENTACIÓ

El 16 d'octubre de 1972 es creava la nova parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades i amb motiu dels 25 anys es va publicar el llibre "Pedres vives" que recollia la crònica de totes les vivències i experiències que havien marcat el camí de la comunitat fins a arribar a les noces de plata i també de les manifestacions artístiques que la comunitat havia creat per lloar Déu.

Avui, que ja celebrem les noces d'or, veiem que aquest camí, com tots els camins, no ha estat exempt de dificultats, de reptes, d'esforços... Sovint de defalliment quan no érem capaços d'albirar quin era el destí, tot i que en el nostre interior una veu ens deia que la meta era el Pare i que arribaríem a Ell, perquè per sobre de les febleses humanes el mateix Esperit mantenia en rumb la nau i sant Pere i sant Pau ens guiaven, com proclamem cada vegada que cantem els nostres goigs.

Ara fa vint-i-cinc anys dèiem que, per submergir-nos en la nostra pròpia història, per jove que sigui, se'ns exigia no quedar-nos simplement en l'estació del temps, en la passivitat de l'enyorança, sinó acceptar com a repte l'exercici responsable i madur de la reflexió.

Explicàvem, en aquell llibre que es va editar fa vint-i-cinc anys, la nostra comunitat s'havia format a partir de persones de moltes procedències geogràfiques i culturals i que aquest fet no havia estat un inconvenient, sinó que ens havia enriquit, unit i complementat. La premissa cobra encara més valor, després d'aquests segons vint-i-cinc anys, en què hem vist com el barri ha anat canviant la seva fisonomia amb la incorporació massiva de famílies

procedents d'Amèrica, Europa de l'est i Àfrica que ens han aportat valors propis i mirades polièdriques de la fe, però sobretot de la caritat.

I, per tant, podem tornar a repetir que estem en condicions d'entendre, més que ningú, la universalitat del missatge de Crist. Des d'aquesta riquesa hem de motivar-nos per tal que, fidels al Concili Vaticà II que ens va veure néixer com a comunitat i encoratjats per l'esperit del Concili Provincial Tarraconense, siguem capaços, cada dia més, de projectar-nos en el futur com una comunitat que sap estimar i acollir, que sap compartir, que és receptiva per a aprendre l'ensenyament de Jesús, que es reuneix joiosa entorn la Taula del Senyor per a «partir el pa», i que sap pregar perquè creu.

Sempre hem entès que l'edifici de l'església no es construeix amb pedres mortes, sinó amb pedres vives. Nosaltres som aquestes pedres. Ho érem fa cinquanta anys i fa vint-i-cinc anys. Algunes d'aquestes pedres ara formen part de l'edifici celestial, però el terrenal continua enfortint-se amb noves pedres. Per això aquest segon volum, al que titulem "Noves pedres vives". Tornarem a girar l'esguard per evocar la crònica i les imatges del passat, les de les persones que ja no són entre nosaltres i les d'aquelles que s'han anat incorporant al llarg dels anys i que seran els marmessors d'una herència intangible: la consciència de la nostra identitat com a comunitat viva al servei de la fe.

Com fa vint-i-cinc anys, tornem a dedicar aquest segon llibre als nostres sants patrons, per tal que el seu exemple de santedat sigui un punt de referència i comunió per a tota la comunitat de fidels, i que, amb les nostres grandeses i misèries, caminem per la història de la salvació envers Aquell que tant ens estima. Felicitem-nos!

Mn. Y. Fernando Vásquez i Mn. Josep Masdeu Aymamí
Rectors *in solidum* de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades

1. LA HISTÒRIA DE LA PARRÒQUIA DE SANT PERE I SANT PAU SESCELADES

Rafael Muñoz Melgar

En aquest capítol (punts 1.1 al 1.5) s'exposa una síntesi amb text literal del llibre d'Andreu Muñoz Melgar *Pedres Vives. Crònica de 25 anys d'història i art de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades (1972-1997)*, publicat a Tarragona l'any 1997. A aquesta síntesi afegim l'actualització de la història de la comunitat fins a arribar al 50è aniversari de la parròquia. El present capítol, sobretot en les aportacions d'aquests darrers vint-i-cinc anys, resta complementat en l'apartat testimonial d'aquest llibre: Els grups parroquials en el cinquantenari.

1.1 Context i precedents

En època medieval es va bastir a la partida de Sescelades¹ una església sota l'advocació de Sant Pere que va ser destruïda en època moderna per vicissituds de caràcter militar. L'arqueòleg i prevere Serra i Vilaró volia relacionar-la amb l'església de Sant Pere que esmenta el llibre d'oracions de l'Església de Tarragona, d'època visigòtica, anomenat *Codex Veronensis*. Ni l'església medieval no ha estat evidenciada per l'arqueologia ni sembla versemblant la hipòtesi de Serra i Vilaró². Malgrat tot, les recents troballes d'una necròpolis a Mas Rimbau, prop d'aquesta partida, tornen a suggerir la possibilitat, si més no, que en aquesta zona podia haver existit un temple de l'època paleocristiana o visigòtica.

¹ El nom Sescelades fa referència a la salabrositat dels pous que hi ha en aquesta zona de «ses aigües salades». Amb tot, s'apunten altres possibilitats interpretatives. Per a aquest tema vegeu S. Capdevila, «Sant Pere de Les Celades», a *Diario La Cruz* de 14/07/1929.

² Vegeu J.M. Macias, J. Menchón, i A. Muñoz, «De topografia urbana cristiana a Tarragona, a propòsit de dos documents medievals», a «Hispania i Roma. D'August a Carlemany. Congrés d'homenatge al Dr. Pere de Palol/2» dins *Annals de l'Institut d'Estudis Gironins*. Vol XXXVII, Girona 1995, pp. 940-941.

L'Arquebisbat de Tarragona, conscient d'aquesta realitat històrica, erigí com a hereva en el temps la nova parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades tot englobant en un nou territori la muntanya sobre la qual s'assenta el seu temple, la Muntanyeta de Sant Pere i l'antiga partida de Sescelades. El 5 d'agost de 1972 l'arquebisbe Josep Pont signava el decret³ que erigia en tinença la comunitat cristiana de Sant Pere i Sant Pau.

El temple parroquial es troba avui envoltat d'un paisatge plenament urbà. El circumscriuen els edificis de Sant Lluç, Sant Joan, Sant Tomàs, Europa, una de les escoles públiques del barri, la llar d'infants municipal i la Colla castellerà Sant Pere i Sant Pau. El temple de Sant Pere i Sant Pau és testimoni material d'una comunitat viva de creients que té 50 anys de vida.

El nucli urbà més antic de la parròquia és la Muntanyeta de Sant Pere, que es va urbanitzar l'any 1961 per a desallotjar part dels barraquistes de la platja del Miracle. L'Arquebisbat, amb la col·laboració de l'Ajuntament, hi va construir 48 habitatges, que s'acabaren l'any 1967. Aquest nucli disposava d'escoles, on també se celebrava missa. El barri de Sant Pere i Sant Pau va néixer un any després. Era l'any 1968 i es constituïa en Cooperativa Sant Pere i Sant Pau, integrada inicialment per 1.560 socis. L'any 1972 es lliuraven els 1.560 habitatges de la primera promoció. A l'edifici de Sant Tadeu s'habilitaren baixos comercials destinats a escoles i a acollir la comunitat cristiana. El mateix any es funda la Unió Esportiva Sant Pere i Sant Pau. Un any més tard, 1973, la Cooperativa era distingida amb el títol d'exemplar (fig. 1). Des d'aleshores la història del nostre barri físicament unit ja a la Muntanyeta de Sant Pere, ha avançat d'una manera molt ràpida i el creixement de les institucions i l'urbanisme han fet de Sant Pere i Sant Pau una realitat humana de pes en el context de Tarragona.

S'ha perdut per sempre aquell ambient de poble, de sentit de pertinença que la ciutat cooperativa tenia, però també s'ha guanyat en diversitat popular i en integració a la ciutat mare. S'ha perdut possiblement aquella seguretat institucional de caràcter «paternalista» de què gaudiem de mans de la Cooperativa, però possiblement s'ha guanyat en corres-

³ Publicat a *Butlletí Oficial de l'Arquebisbat de Tarragona*, 1972, p. 223.

Fig. 1

ponsabilitat i maduresa ciutadana. Sigui com sigui, formem part d'aquesta petita història humana de la qual els seus modestos monuments, places, jardins i edificacions són testimonis silenciosos.⁴

1.2 Els inicis (1972-1975)

Com a lloc de culte, l'Arquebisbat adquirí en el nou barri dos locals comercials situats als baixos de l'edifici Sant Tadeu al costat mateix del camp de futbol (fig. 2). També comprà dos pisos a l'edifici Sant Joan: eren els immobles de l'escala C 1r 1a i 1r 2a que des de 1972 fins a 1985 van servir com a rectoria, despatx parroquial, lloc de reunió i catequesi, fins a la construcció del nou centre de pastoral.

La reduïda comunitat parroquial utilitzà els baixos de l'edifici de Sant Tadeu fins a l'any 1974, moment en què es va procedir a la construcció del nou temple (fig. 3). Efectivament, la Cooperativa havia donat gratuïtament a l'Arquebisbat un terreny de 3.000 metres quadrats per a l'edificació del nou temple parroquial. L'any 1973 s'iniciaren les obres, i l'any 1974 l'edificació va ser inaugurada per l'arquebisbe Josep Pont i Gol. El 22 de desembre de 1974 es procedeix al solemne trasllat del Santíssim al nou temple (fig. 4) i la nit de Nadal s'inaugura.

El 27 d'abril de 1975, festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, a la una del migdia, era beneït el temple per l'arquebisbe Pont i Gol (fig. 5)

El 10 de juliol del mateix any se celebraven les primeres confirmacions administrades pel prelat Josep Pont i Gol, acompanyat pel vicari episcopal de zona, Mn. Josep Martí i Aixalà, i per Mn. Antoni Deig Clotet, secretari particular.

En el camp de la pastoral, el rector, Mn. Josep Maria Pairot Massoni, va formar el primer consell anomenat Junta Parroquial que actuà assessorant fonamentalment en les directrius funcionals i econòmiques. Les línies pastorals foren des del principi assumides

⁴ Vegeu J. Pujadas i F. Bardají, opus cit. Sobre la història dels monuments, vegeu A. Muñoz Melgar, «Memòria dels monuments de Sant Pere i Sant Pau», a *Elaia*, març de 1997.

Fig. 2

Fig. 3

Fig. 4

Fig. 5

de manera directa pel mateix rector. Aquestes cristallitzaren en dos camps preferents: la catequesi i la joventut. En el camp de la catequesi Mn. Pairot tingué la valuosíssima ajuda de dues religioses de les Filles de la Caritat de Sant Vicenç de Paül: sor Bibiana i sor Antonia. Amb un reduït i entusiasta equip de catequistes articularen els primers grups de preparació a la comunió i postcomunió. La catequesi es realitzava en els locals del temple i es complementaven amb activitats de lleure.

En el camp de la joventut. Mn. Josep Maria Pairot actuà de manera carismàtica amb una bona colla de joves que al voltant de la comunitat desenvoluparen, a manera de club, activitats lúdiques i culturals. Aquest sacerdot amb els cabells llargs, que vestia pantalons de campana, no portava alçacoll i treballava com a secretari a les oficines de la Cooperativa, era una figura atractiva per a la joventut, ja que lligava amb l'esperit juvenil de l'època tot i que contrariava algunes persones que el titllaven de «hippie» i de «comunista». Va donar moltes possibilitats a aquestes generacions joves que, amarades de l'esperit del Maig del 68, van beure d'una certa formació humanística cristiana en el si de la parròquia, però, tot i que, finalment, molts no perseveraren en la vida de la comunitat. Tanmateix va aconseguir que moltes parelles joves, i no tan joves, s'impregnessin de l'esperit d'un Concili Vaticà II que encara no era ni conegut per tothom, ni sovint acceptat per una bona part de les nostres comunitats eclesials. Paral·lelament, decidí invertir en la formació d'un nodrit grup d'escolans, molts dels quals han acabat desenvolupant responsabilitats eclesials.

En aquest període inicial, la relació entre la comunitat parroquial i la vida institucional del barri era molt fluida. Ambdues realitats es trobaven estretament unides. La significació política de la Cooperativa, o si es prefereix, el seu tarannà, i l'època que es vivia (dictadura franquista) propiciaven que en tots els actes públics la participació de la parròquia fos inqüestionable. D'altra banda, no hi ha dubte que en els primers moments el perfil de Sant Pere i Sant Pau era més semblant a un poble que a una ciutat dormitori.⁵

⁵ J. Pujadas i F. Bardají, op. cit., 241.

1.3 Fins al 10è aniversari (1976-1983)

El dia 27 d'abril de 1976 es va celebrar el primer aniversari de la benedicció del temple parroquial amb una eucaristia presidida per l'arquebisbe Josep Pont i Gol i amb la inauguració d'un relleu que decorava el frontal del temple, obra de Frederic Pelluz (fig. 6) i el relleu de «La vinguda de la fe» de Joan Curieses.⁶

El mes de juny de 1978, el rector de la parròquia va ser nomenat secretari particular de l'arquebisbe Josep. A més d'aquesta responsabilitat va haver d'assumir la tasca de la rectoria de la parròquia.

Aquest fet provocà un triple efecte sobre la comunitat: el primer va ser negatiu, ja que fins a la tardor de l'any 1979 la parròquia va viure mancada d'una atenció més personalitzada del seu pastor, degut a l'agenda, sovint molt atapeïda, de l'arquebisbe que tenia com a conseqüència l'absència de Mn. Pairot en bona part de les misses dominicals. Tot un rosari de preveres van passar per la nostra comunitat fent les necessàries substitucions. Amb tot, i com a segon efecte positiu, els feligresos van haver d'assumir algunes tasques pastorals de manera directa, en especial la gent jove, que començà a exercir responsabilitats de despatx i de catequesi, fonamentalment. En aquest últim camp, la tasca de sor Bibiana Huidobro fou especialment rellevant. El tercer efecte i potser el més feliç va ser poder gaudir d'un contacte més directe de la comunitat amb l'arquebisbe Pont i Gol. Efectivament, gràcies a Mn. Pairot i a l'estima que el prelat sentia per una comunitat jove que ell mateix havia creat i impulsat, la presència familiar de l'arquebisbe va esdevenir tot un privilegi quotidià. Fins al seu retir a Solsona per qüestions de salut va estar incardinat a la nostra parròquia com un més. El seu caràcter afable i directe amb totes les persones de la comunitat li ha fet valdre un lloc ben destacat en el cor de la parròquia. Ell mateix ho declarava de manera pública i personal.

L'any 1979 marca el final de la provisionalitat de la rectoria amb la integració a la comunitat d'un prevere col·laborador: mossèn Joaquim Claver Caselles que va plantejar una

⁶ Vegeu en aquesta publicació el capítol: «L'art de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades» d'Andreu Muñoz Melgar.

Fig. 6

Fig. 7

autèntica proposta ordenadora i vertebradora en el camp de l'administració i de la pastoral (fig. 7). La reordenació i creació de diferents serveis per a la pròpia vida interna i per a la seva tasca evangelitzadora, situen en aquest moment el punt d'inici d'una comunitat madura.

Tres anys més tard, en la segona visita pastoral de l'arquebisbe Pont i Gol el 13 de juny de 1982, el prelat dirà: «He trobat la parròquia força organitzada i amb feligresos dedicats a les diferents tasques pastorals. Que es continuï en aquesta línia de comunitat viva al servei de tothom, principalment dels nens, joves i ancians».⁷

Aquesta visita pastoral va permetre, també, integrar de manera més activa la comunitat de Germans de les Escoles Cristianes. Així doncs, es desplaçà al Col·legi La Salle per tal de convidar-los a una efectiva col·laboració en les tasques pastorals de la parròquia. Aquesta acció va tenir fruits importants i en els següents anys es va materialitzar en una participació molt positiva per part dels germans en el camp de la catequesi o en la seva presència en el Consell Pastoral Parroquial, en especial la del germà Jesús Núñez. En aquesta mateixa visita pastoral es traslladà a la residència de les germanes de la Sagrada Família d'Urgell, ubicades al camí de Viladegats. Aquesta trobada va tenir un caire encoratjador i d'agraïment per la seva exemplar integració en el treball pastoral de la parròquia, des de 1978 fins a 1982, amb una abnegada i silenciosa tasca en els camps de la catequesi, de la litúrgia i especialment de la pastoral de la salut.⁸

A la marxa d'aquesta comunitat se li sumà l'arribada d'una altra comunitat constituïda per quatre religioses dominiques que van començar a residir a l'edifici Xile, i que immediatament es van incorporar a les tasques pastorals de la comunitat i, feliçment, encara continuen entre nosaltres.

Aquell mateix any arribava a Sant Pere i Sant Pau el seminarista Vicenç Ribas, amb l'objectiu de col·laborar amb la comunitat, i va ser ordenat en el nostre temple parroquial el 30 de gener de 1983 pel Dr. Pont i Gol. Va ser la primera ordenació sacerdotal que la nostra església ha acollit. Mn. Vicenç va ser molt apreciat per tota la comunitat pel seu caràcter

⁷ Cit. *Llibre de memòries de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades*, fol. 5.

⁸ Al 1978 s'instal·len a Mas de Sant Roc, tot i que eren a Tarragona des de la fundació de l'hospital de la Creu Roja.

atent i molt humà. Home de grans dots intel·lectuals, es va fer sincer amic dels joves de la parròquia i un gran formador. L'any 1984 deixà de ser el nostre vicari per a ser traslladat a la parròquia de Santa Maria de Cambrils.

El 7 de novembre de 1982, membres de la comunitat assistiren a la missa dominical que presidí el papa Joan Pau II a l'estadi del Futbol Club Barcelona amb motiu de la seva visita pastoral a Espanya.

També l'any 1982 neix a la comunitat el Grup de Joves Cristians Sescelades amb la finalitat de ser un element vertebrador de les iniciatives juvenils i un focus d'atracció per als joves no integrats dintre del món d'Església. Amb el temps les seves funcions es materialitzaren en accions concretes encaminades, d'una banda, a les tasques socials, principalment benèfiques i culturals, i a la formació cristiana i humana dels seus integrants.

El 1983 va ser un any força especial. Un conjunt d'esdeveniments van marcar de manera significativa la vida de la comunitat. Per començar, la parròquia celebrava el 10è aniversari de la fundació de la comunitat parroquial, el mateix any es jubilava el Dr. Pont i Gol i feia la seva entrada l'arquebisbe Ramon Torrella.

Amb motiu d'aquest desè aniversari, el dia 13 de febrer, va celebrar-se una missa solemne que presidí l'arquebisbe Dr. Pont i Gol, amb qui concelebraren Mn. Josep Maria Pairot i Mn. Vicenç Ribas, en la qual es van batejar set infants. A l'acabament de la missa una coral interpretà peces tradicionals catalanes. També en el decurs d'aquest any, i amb motiu d'aquesta efemèride, el Grup de Joves interpretà, per Setmana Santa, a l'interior del temple, l'obra teatral *La sombra de la Cruz*, d'Andreu Muñoz Melgar, inspirada en la passió i resurrecció de Jesucrist (fig. 8). Aquesta escenificació de la Passió va ser la primera representació d'aquest tipus que es va realitzar a la ciutat de Tarragona. Fou una activitat que va marcar profundament els joves i una autèntica plataforma de projectes futurs. L'obra teatral participà també en la I Mostra Juvenil de Teatre organitzada per la Generalitat de Catalunya a Barcelona, i es va representar també al barri de Sant Salvador, a Bràfim i a Tarragona. El 10è aniversari també va comportar obres de millora i embelliment a la capella del Santíssim i del baptisteri.⁹

⁹ Vegeu en aquesta publicació el capítol: «L'art de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades», A. Muñoz Melgar.

Fig. 8

El mateix any, i coincidint amb la jubilació de l'arquebisbe Pont i Gol, els joves organitzaren i coordinaren un homenatge de les parròquies tarragonines al prelat. L'esmentat homenatge va tenir un gran èxit i es va fer de manera molt emotiva el 20 de març al Col·legi Sant Pau.¹⁰

1.4 La parròquia creix (1984-1992)

Els fruits de l'activitat pastoral dels anys precedents i el creixement urbanístic de la barriada va exigir a la nostra comunitat plantejar-se la necessitat de trobar nous espais per poder dur a terme les activitats que es desenvolupaven a la parròquia, fonamentalment per a la catequesi i l'esplai infantil, que exigien ambients més idonis i preparats. Cal ressenyar en aquest punt que totes aquestes activitats es realitzaven a l'interior del temple, a la caixa d'escapes que comuniquen el temple amb la plaça inferior de la parròquia i en una sala sota la capella del Santíssim (avui part del centre de pastoral) que també s'utilitzava com a garatge. L'octubre de 1984 es començà a construir el nou edifici (amb rectoria, garatge i sales per a les activitats pastorals) (fig. 9). Durant les obres les activitats de l'esplai infantil i juvenil es desenvoluparen en uns locals llogats a l'edifici Cuba. Posteriorment, es construï la tanca al voltant dels terrenys del temple parroquial.

La inauguració i benedicció de l'anomenat Centre de Pastoral Sescelades es va celebrar el 27 d'octubre de 1985. Va presidir l'acte i la celebració eucarística l'arquebisbe Ramon Torrella Cascante, que descobrí una placa en el rebedor dels nous locals (fig. 10). A més de la celebració eucarística es van confirmar trenta-quatre joves, la majoria membres actius de la parròquia. La celebració també va estar assistida per Mn. Joan Aragonès, vicari general; Mn. Miquel Barbarà, vicari de pastoral; el rector de la parròquia, Mn. Josep Maria Pairo, i el diaca Mn. Evarist Gómez.

En aquesta diada també es va retre un homenatge al Dr. Pont i Gol que va consistir en el descobriment d'una placa de marbre blanc encastada en roca del Mèdol amb la inscripció: «En recordança de l'Arquebisbe Pont i Gol, 27-X-85» (fig. 11).

¹⁰ Vegeu DDAA, Presència i fidelitat encara, Tarragona, 1987, p. 257, i *Diario Español de Tarragona*, 23/03/83, p. 5.

Fig. 9

Fig. 10

Fig. 11

L'estiu de 1985, una colla del Grup de Joves Cristians Sescelades organitzen un pelegrinatge a peu fins a Montserrat. Allí són acollits per part de la comunitat parroquial que s'havia desplaçat en autocar, i junts lliuren a la Mare de Déu de Montserrat una banderola del Grup brodada a mà per Àngela Maestro. Deu anys més tard, el mes de juliol de 1995, el Grup de Joves faria la mateixa empresa.

En aquest temps també, els joves i el rector de la parròquia potenciaren la Missa d'Infants, concebuda d'una manera didàctica i activa, que omplí durant diversos anys el temple d'infants. S'arribà a comptabilitzar en aquestes celebracions una mitjana de 400 nens i nenes.

Un element molt important en la dinàmica pastoral de la nostra comunitat va ser Evarist Gómez, que es va incorporar a la nostra comunitat com a seminarista i va rebre l'ordenació sacerdotal a la nostra parròquia el 15 de desembre de 1985. Va ser ordenat pel Dr. Ramon Torrella. Era la segona ordenació sacerdotal que es realitzava en la nostra jove parròquia i el temple era ple de feligresos. Concelebraren amb el senyor arquebisbe, el vicari general, Mn. Joan Aragonés; el vicari episcopal de zona, Mn. Miquel Barbarà; el rector de la parròquia, Mn. Josep Maria Pairet, i quaranta preveres més. Mn. Evarist Gómez va ser aleshores nomenat vicari. El seu tarannà humil, preocupat i proper a la gent de la comunitat el convertiren de seguida en una persona molt valorada i estimada. La seva dedicació, en especial al món de la catequesi, constituí una de les seves aportacions més positives a la història de la parròquia.

En aquest any, a l'octubre, es creà també l'Esplai de la dona anomenat *Ave Maria*, sota la iniciativa de Paquita Boltó, Elisenda Casals i la germana Elisa Majoral. Aquest esplai es formà amb la intenció d'oferir un servei de formació i d'amistat per a la dona. En aquest sentit, és la primera entitat d'aquestes característiques creades al barri per acomplir una gran funció social. La primera presidenta fou Paquita Boltó, que coordinà unes cinquanta dones i tallers de tota mena (macramé, màquina, dibuix, català, punta de coixí i costura). També es van crear, sota la coordinació de Montesión Laínez, uns tallers especials per a noies que acabà coordinant Núria Castilla.

El 2 de juliol del mateix any, la nostra comunitat fou un dels escenaris del col·loqui europeu de parròquies. A les vuit del vespre d'aquell dia, un grup de laics compromesos

van acollir un grup de participants d'aquest fòrum amb els quals dialogaren i compartiren pregària i un sopar de germanor. La nostra parròquia donava signes de maduresa i de comunió eclesial. La parròquia s'obria al servei intereclesial en una mostra de generositat i sentit de la responsabilitat. L'any 1986, tres membres de la comunitat són designats per a tenir responsabilitats diocesanes: la germana Roser Armengol com a delegada diocesana de Pastoral Sanitària, Xavier Rius com a president de Càritas Interparroquial i Andreu Muñoz Melgar com a membre del Consell Diocesà de Pastoral. Des d'aleshores, sempre la parròquia ha contribuït amb l'Església mare amb feligresos compromesos en les diferents tasques eclesials diocesanes. Convé destacar aquí la presència de membres de la parròquia en el servei de la Casa de Transeünts de Càritas Diocesana o en la participació en tasques de «brancadier» o infermeria en els pelegrinatges de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes.

La sensibilitat de la parròquia en determinats camps va anar creixent d'una manera molt important. Aquest és el cas de la pastoral de la salut i l'atenció als malalts de la comunitat. Fins i tot dintre d'aquest grup dirigit per la germana Roser Armengol hi havia un col·lectiu de joves (Marta Castillo, Carmen Cerro, Mónica Cotano, Gaby Ndjoli, Lluís Rodríguez i Maite Muñoz), coordinats per Virginia Mari que visitaven malalts de la parròquia i disminuïts a Villablanca, i que estaven integrats en el moviment de la *Frater*.

En aquests moments la comunitat ja estava estructurada amb una gran diversitat de grups que treballaven en els principals camps d'acció pastoral: Consell Pastoral,¹¹ Grup de Catequesi, Grup de Càritas i visitadors de malalts, Esplai infantil, Esplai juvenil (GAC), Grup de matrimonis, Servei de neteja, Equip de professors de religió, Grup de preparació per a la litúrgia, Equip d'acolliment a nuvis i pares que volen batejar, Grup de Joves, Esplai de la dona.

¹¹ El Consell Pastoral ha constituït de sempre un element vertebrador indispensable per a la parròquia, perquè aquest òrgan és expressió, en l'eclesiologia del Vaticà II, de la comunió i de la coresponsabilitat, i té com a principal objectiu la programació, coordinació, animació i revisió de la globalitat de l'acció pastoral. Els membres que el formen representen els diferents serveis de la comunitat, realitats i d'altres que poden ser designats pel rector.

Mentre la parròquia s'estructurava d'una manera molt madura es potenciava el contacte humà de tots els seus membres. Cada cop es van anar promovent sortides anuals d'interès cultural o de contingut turístic a final de curs, per tal de fomentar la convivència: sortida a Vic, al Santuari de la Gleba i al monestir de Santa Maria de l'Estany, Passió i Resurrecció de Jesucrist a Esparraguera, Olesa de Montserrat, Cervera i Ulldecona, Girona, Delta de l'Ebre, Morella, Montserrat, ...

També d'aquest període podem destacar l'animació musical de la litúrgia. L'orgue electrònic i les guitarres han constituït elements indispensables per a les misses. Ja en temps de l'edifici de Sant Tadeu els joves tocaven instruments populars a les principals celebracions litúrgiques. Posteriorment, amb el nou temple parroquial, es va adquirir l'orgue que actualment tenim. i durant bastants anys va ser tocat pel senyor Jesús, organista de Tarragona. Posteriorment, en incorporar-se a la vida parroquial Miquel Castillejo (ordenat diaca a la nostra parròquia el 26 de desembre de 1990), aleshores organista professional, il·luminà amb notes vives la vida de la litúrgia. Començà una tasca d'ensenyament als joves de la parròquia que donà uns fruits dels quals encara avui vivim. Ara són els joves mateixos els qui ensenyen a tocar a altres joves, i certament han contribuït a crear un servei ple de dignitat i eficàcia.

I és, precisament, en aquest període quan s'abordà la revisió del compromís pastoral de la parròquia, fruit d'una assemblea parroquial amb el lema «Som una parròquia evangelitzadora?». La reflexió va servir per sensibilitzar sobre la necessitat de continuar treballant en favor de l'evangelització tot atorgant més vitalitat als grups. És interessant que les assemblees parroquials iniciades per Mn. Joaquim Clavé constituïren autèntics fòrums de reflexió i sensibilització.

La parròquia continuà col·laborant, en aquests temps, amb les iniciatives del barri. D'aquesta manera, per la festa de sant Pere i sant Pau de 1987 s'organitzà una interessant exposició gràfica de la història de Sant Pere i Sant Pau des de la seva fundació fins als nostres dies. També s'organitzà un magnífic concert amb melodies de sempre a càrrec de Miquel Castillejo. Els actes també van voler ser una celebració d'homenatge en el 80è aniversari del Dr. Pont i Gol.

També destaquem d'aquest període moltes iniciatives solidàries de la parròquia i d'entre totes, el concert del 27 de juliol de 1987 al temple parroquial amb motiu de recollir fons per al projecte de Càritas Interparroquial «Per un lloc de treball», a càrrec de Miquel Castillejo a l'orgue i del cantant anglès Michael Eatherley. El Dr. Ramon Torrella, present a l'acte, va deixar sorpresos tots els assistents quan va pujar a saludar el cantant amb un anglès fluid i magistral. També s'hi trobava present l'arquebisbe Pont i Gol.

L'any 1988 oferia una notícia reeixida: de la mateixa comunitat sortia un jove dispost a preparar-se per al magisteri sacerdotal. Efectivament, Joan Antoni López Díaz-Cano és admès per l'arquebisbe Ramon per entrar al Seminari. Havia sortit del grup de joves i també havia estat confirmat a la parròquia. Constatem que la bona preparació catequètica dels confirmands donà fruits importants. L'any 1988 se celebraven ja les desenes confirmacions. Era el 30 d'octubre i la celebració la presidí l'arquebisbe Ramon Torrella.

L'any va cloure també amb una notícia jove: trenta-dos joves de la nostra parròquia participaren en el pelegrinatge a Roma amb motiu de la celebració del Mil·lenari de Catalunya.

Per una altra banda, la catequesi cada cop anava assolint una estructura més sòlida. Lluny quedaven els temps de recursos i espai limitats¹². S'establí una programació més compacta que contemplava la formació religiosa i espiritual dels infants i dels joves com un procés seqüencial orientat a preparar cristians compromesos i amb una base sòlida de fe. Així s'estructuraren diferents nivells amb els consegüents cursos: comunió (1r i 2n), postcomunió (3r, 4t, 5è i 6è), confirmació (1r i 2n) i postconfirmació. Cada grup estava format per un grup de catequistes, en total una trentena, d'entre els quals hi havia coordinadors

¹² La catequesi sempre va tenir dificultats d'espai en la mesura que el barri anava creixent i es combinava amb activitats lúdiques per als infants. Una experiència que cal ressenyar és la viscuda en els primers moments de vida del nou temple. La parròquia formulà una petició a l'Arquebisbat per tal que cedissin els locals de les antigues escoles de la Muntanyeta de Sant Pere per a realitzar catequesi. Era l'any 1975. L'edifici, amb deficiències estructurals, va ser arranjat pels joves amb la col·laboració de dos pares: Juan Marín i Nicolás González. Durant un curs s'instal·là allí el Centre Parroquial de Catequesi. L'experiència, molt positiva, va servir per apropar més la realitat parroquial al nucli de la Muntanyeta. Posteriorment l'Arquebisbat va vendre l'edifici a una associació de pares per habilitar-lo com a Centre de Paràlisi Cerebral.

de nivells i un coordinador general. Aquesta mena de consell de catequesi es reunia per programar, preparar activitats i estructurar la formació dels catequistes.

En l'àmbit de l'economia parroquial, la comunitat ha tingut la sort de comptar amb membres professionals del món de la banca que han anat fent una tasca silenciosa i molt eficaç. Cal citar els noms de Jacint Rodríguez Maeso i Carlos Uriarte Polo, que continua al capdavant i el sempre recordat Àngel Serres Timoneda que fins a la seva mort ens va ajudar a tots, àdhuc amb alguns escrits a la revista *Elaia*, a entendre la corresponsabilitat del cristià en matèria de béns materials.¹³

El mateix any, de nou els joves van esdevenir notícia importantíssima per a la societat tarragonina i catalana en general. El dia 23 d'abril de 1989 era presentat el llibre de l'obra teatral *La Passió de Sant Fructuós*, original d'Andreu Muñoz Melgar. La publicació va ser possible gràcies a l'aportació personal de l'arquebisbe Ramon Torrella, que la va costejar. L'obra teatral *La Passió de Sant Fructuós* ha constituït l'acció cultural més important que ha desenvolupat la nostra comunitat. El dia 21 de gener de 1990 l'obra s'estrenava al temple catedralici de Tarragona d'una manera brillant i viscuda com en el seu moment destacà la premsa local. I, tal com havia predit l'estimat periodista Antoni Coll Gilabert, l'obra teatral s'ha anat escenificant al llarg d'aquests anys a l'amfiteatre de Tarragona.¹⁴

L'any 1992 també fou un any rellevant per a la comunitat, ja que Mn. Josep Maria Pairo Massoni, que havia servit la comunitat com a rector des dels seus inicis, i Mn. Evarist Gómez Ruiz foren traslladats per decisió episcopal a la parròquia de Vila-seca. En el seu lloc es nomenà a l'agost com a nou rector Mn. Joan Magí i Ferré, que fins aleshores havia estat rector de la parròquia del Pla de Santa Maria. El 4 d'octubre es va realitzar un sentit acte d'acomiadament i agraïment als dos mossens i el primer de novembre féu l'entrada el nou rector.

¹³ Entre els seus articles a la revista *Elaia*, cal citar un que pel seu interès que va ser publicat a nivell diocesà. Vegeu, A. Serres Timoneda, «Cristianisme i diners» a Església de Tarragona, setembre de 1989, p. 12.

¹⁴ Vegeu *Diari de Tarragona* de 21/01/90, portada i p. 7.

1.5 De 1993 a la celebració del XXV aniversari

L'arribada del nou rector marcarà una nova etapa dintre de la dinàmica pastoral de la comunitat. La primera acció que realitzà fou una circular bilingüe adreçada als veïns de Sant Pere i Sant Pau i distribuïda per totes les bústies del barri. El seu contingut el transcrivim literalment:

A tots els cristians i cristianes de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades.

Amics,

L'arquebisbe de la nostra Església de Tarragona, Ramon Torrella, m'ha enviat, com a prevere-rector, al servei de la vostra parròquia.

Em dic Joan Magí i Ferré, vaig néixer el 30/9/35 i em van ordenar prevere el 19 de març de 1961. Acabo d'arribar de les parròquies del Pla de Santa Maria, Figuerola i Cabra del Camp, i estic disposat a exercir el meu nou ministeri parroquial amb fidelitat a l'Evangelí i a l'Església que m'envia.

He volgut escriure aquestes paraules per presentar-me a tots sense excepció. Saludo a totes les famílies i a totes les persones.

Com a cristià prevere estimo Jesucrist i l'Església amb sinceritat i alegria. Vull aportar tot el que pugui, unit a tots vosaltres, per col·laborar a sentir-nos més evangelitzats i més evangelitzadors amb la nostra vida, les nostres paraules, les nostres celebracions sacramentals, les nostres festes, la nostra convivència i la nostra presència corporal.

M'han ensenyat, i ho he meditat molt, que l'Església, des del seu començament a Jerusalem el dia de la Pentecosta, té quatre activitats imprescindibles que el llibre dels Fets dels Apòstols presenta amb aquestes paraules: «Tots es reunien per escoltar l'ensenyament dels apòstols, per compartir els béns, per partir el pa i per a la pregària» (Ac 2,42). Jo estic plenament convençut que l'Esperit Sant mou l'Església amb aquestes realitats comunitàries, i n'he fet el meu lema pastoral.

El primer pas és l'ensenyament dels sants apòstols: el coneixement de la paraula de Déu que hem de propagar a tots els nivells i és la base de totes les decisions de l'Es-

glésia. El Concili Vaticà II en el decret *Dei Verbum* i els Papes en les seves encíclicues, referents a la Bíblia, sempre recorden i fan seva una afirmació del gran escriptorista sant Jeroni: «Desconèixer l'Escl'riptura és desconèixer Jesucrist.» Una de les maneres concretes de dur a la pràctica aquesta activitat és la catequesi d'infants, adolescents i joves. Amb el grup de catequistes hem organitzat la catequesi del curs 1992-1993. Els que ja heu apuntat els vostres fills rebreu un paper escrit on us posem el ventall de les nostres possibilitats en catequistes, grups, dies i horaris. Esperem que creixin el nombre de catequistes per oferir la catequesi a grups d'infants més petits. De moment, comencem amb grups de segon d'EGB.

El mossèn i els catequistes actuem en nom de la comunitat cristiana parroquial, i aquesta comunitat sou tots els qui us senti'u creients i voleu serveis, ja que el segon pas, que no es pot fer bé sense el primer, diu «compartir els béns». Tots els béns: els espirituals i els materials, les qualitats, les alegries, el dol, el perdó, les necessitats, la fe, els sacraments, la cultura, la llengua, les tradicions... Els qui formem l'Església ho hem de saber compartir tot, i aquell qui no vol compartir, el qui només està aferrat a les seves idees, el qui es vol imposar als altres, el qui no accepta el diàleg sense límits, el qui passa dels altres, el qui només es fa present quan necessiten alguna cosa i encara ho vol al seu gust o al de la seva família, el qui demana les coses com si l'Església fos una botiga, si ho penseu bé, veureu com no té dret a demanar res.

Càritas i tots els grups inclosos en el Consell de Pastoral Parroquial tenim el repte de recordar, impulsar i viure el servei de la comunió, perquè el segon pas sigui un fet que creixi i es noti cada dia més.

Així podrem fer, amb més eficàcia el tercer pas, «partir el pa», o sigui, la Missa. Llavors el cos del Crist es farà notar i sentir a través nostre, i parlarà a les cases, places i carrers on ens trobem tots els qui celebrem l'Eucaristia per fer el que Jesús ens va manar: «Feu això, que és el meu memorial» (Lc 22,19). Com pot dir que creu en Jesucrist aquell qui, amb possibilitats de fer-ho, no es preocupa d'estar present a la celebració que el mateix Jesucrist ens ha dit que féssim?

La paraula de Déu ens fa descobrir l'alegria de compartir el que som i el que tenim i ens aplega a la celebració de l'Eucaristia, dels altres sacraments i dels moments de dol, esperança i alegria. Així tindrà sentit i eficàcia el quart pas, «la pregària», i podrem demanar coses bones d'acord amb l'ensenyament de Jesús, ens sentirem escoltats i pregarem amb confiança.

Amics, us he mostrat un petit esbós del qual penso que ha de ser la meua línia pastoral unit a vosaltres. Les nostres limitacions ens esperonen a compartir la fe i la convivència cristiana. Els nostres patrons sant Pere i sant Pau són els grans testimonis del que pot fer qualsevol home o dona dins l'Església. Ells ens ajuden.

Els horaris de les Misses dels dies festius són els mateixos que ja hi havia, els dels dies ordinaris depèn de les circumstàncies: quan hi hagi Missa d'enterrament quedarà suprimida la Missa normal i també els dies que el meu deure em faci estar absent de la Parròquia. Els horaris de despatx, de moment segueixen com estaven.

Procurarem seguir en tot les orientacions del nostre Arquebisbat i arxiprestat. Per a la preparació i celebració dels sacraments del Baptisme i Matrimoni, us demano que vingueu a parlar a la Parròquia amb molta antelació: un naixement es preveu amb nou mesos i un casament porta anys de festeig, veniu a parlar encara que no prevegeu la data, abans de preparar qualsevol detall de la festa.

Gràcies per haver llegit aquestes meves paraules. Espero que ens anirem coneixent i estimant. Al vostre servei,

Joan Magí Ferré.

Sens dubte la formació i erudició de Mn. Joan Magí en el món de les Sagrades Escriptures ha enriquit i condicionat molts aspectes de la vida pastoral de la parròquia.

El 15 de novembre es celebrà una trobada d'agermanament entre la nostra comunitat i les del Pla de Santa Maria, Cabra del Camp i Figuerola, parròquies abans presidides per Mn. Joan Magí. Aquesta entranyable experiència es feu a Escaladei i a Poblet.

En la línia de continuar mantenint vincles d'amistat i col·laboració amb les entitats del barri cal remarcar l'excel·lent acolliment brindat a la colla castellera en la seva festa gran que, des de l'any 1992, se celebra anualment en la nostra parròquia per la festivitat de Crist Rei. És així que la primera d'aquestes festes tingué lloc el 22 de novembre de 1992. Els castellers oferiren a l'interior del temple i en la celebració eucarística un pilar de quatre i un mocador amb l'escut brodat que deixaren als peus de la imatge del Sant Crist. Aquesta emotiva celebració tingué també sentides i interpel·ladores paraules de Mn. Joan Magí a l'hora de referir-se a Crist com «Aquell que feu el primer pilar d'u clavat a la creu perquè no tenia pinya». L'any següent (21 de novembre) els castellers oferien un pilar de quatre i una camisa verda de la colla.

L'any 1993 es produí un gran esdeveniment del qual de manera directa la parròquia podia sentir-se'n protagonista. Durant aquest any, s'acabaren d'ultimar els detalls per a la presentació en públic de la *Bíblia Catalana Traducció Interconfessional*, que va tenir lloc el 29 de setembre a la Facultat de Teologia de Catalunya, i Mn. Joan Magí, com a president de l'Associació Bíblica de Catalunya i un dels pares del projecte, presidí la taula presidencial entre autoritats religioses, polítiques del món català i erudits internacionals del món de la Bíblia.¹⁵

Aquest mateix any, el dia 25 d'abril de 1993, tingué lloc l'Aplec de l'arxiprestat de Tarragona Centre a la nostra parròquia. Membres de les comunitats parroquials veïnes van ser acollides amb tot afecte i atencions en una diada que malgrat que no tenir una gran participació fou molt viscuda i celebrada. La nostra parròquia tradicionalment havia format part de l'arxiprestat de Tarragona Perifèria. Per iniciativa de l'anterior rector, Mn. Josep Maria Pairot, juntament amb el Consell Pastoral Parroquial, i al·legant diferències sociològiques del barri respecte als altres, una major proximitat geogràfica a la ciutat i uns vincles culturals més profunds, l'Arquebisbat cursà el 28 de febrer de 1992 decret d'in-

¹⁵ Sobre l'acte i la naturalesa de l'esdeveniment vegeu *Butlletí de l'Associació Bíblica de Catalunya*, núm. 46, març de 1994, p. 3-14.

corporació al nou arxiprestat.¹⁶ També en el mateix mes s'edità una col·lecció de pins amb el monument de ferro forjat de Pere i Pau, el logotip del Grup de Joves, el de la catequesi, l'Esplai Infantil i l'Esplai de la dona.

L'any 1994, tot responent a la crida de l'arquebisbe de Tarragona a participar activament en la preparació del Concili Provincial Tarraconense, s'organitzen, al mes de gener, a la parròquia, tres grups de treball, estudi i reflexió sobre els temes proposats pels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Durant aquest any també es va celebrar el 10è aniversari del Centre d'Esplai Infantil Sescelades.

El 30 d'abril de 1994 el Grup de Joves de la parròquia és convidat a participar en la Trobada Diocesana de Confirmands. A la platja del Miracle fan una recreació escènica de l'arribada dels apòstols en barca a les platges de Tarragona per convidar els joves a participar en l'aventura de ser autèntics testimonis de Crist en el seu món. L'acte es revestí d'una estètica extraordinària que aixecà els aplaudiments dels assistents i les felicitacions dels organitzadors. Entre aquests joves hi havia Joan Anton López que el 10 de juny del mateix any era ordenat, per l'arquebisbe Ramon Torrella, lector i acòlit al nostre temple parroquial.

El dia de la festa major (26 de juny), la Unió Esportiva del barri participà en la festa, i amb la col·laboració de l'Esplai de la Dona es convida a cantar a la missa major el Cor Ciutat de Tarragona, i l'11 de setembre l'Associació de Veïns La Unió del nostre barri, que celebren aquests dies la seva festa major, conviden a cantar a la parròquia l'Orfeó de Flix. Convé aclarir que la festa major del barri ha estat tradicionalment la del dia de Sant Pere i Sant Pau, potenciada des dels inicis per la Cooperativa. Posteriorment i després d'uns anys de decadència, la festa va ser recollida per l'Associació de Veïns de Sant Pere i Sant Pau. Paral·lelament, els veïns de l'anomenada cinquena promoció començaren a fer la festa major coincidint amb la de la ciutat de Tarragona. Aquesta tradició fou recollida per

¹⁶ La notícia d'aquest esdeveniment a *Església de Tarragona*, núm. 50, maig de 1992, p. 31, i publicat a *Butlletí Oficial de l'Arquebisbat de Tarragona*, març 1992, p. 11.

la segona Associació de Veïns sorgida al nostre barri i anomenada «La Unió». D'aquesta manera, avui el barri viu de manera il·lògica dues «festes majors». La manca de diàleg i entesa i la rivalitat entre les dues associacions ha plantejat sovint seriosos problemes. La parròquia ha mantingut una postura sempre prudent i marginal, tot acollint totes les entitats tant de caracter polític com veïnal, cultural o esportiu del barri amb un esperit fratern i conciliador. La tradició acollidora de la parròquia és en aquest sentit llarga i fecunda. Des dels primers anys de la vida del barri i abans que aquest disposés d'infraestructures o equipaments culturals (principalment centre cívic), les seves instal·lacions han servit a la majoria de grups per a poder projectar moltes activitats.

L'any 1995, any del Concili Provincial Tarraconense, la nostra parròquia va viure experiències molt interessants. A la joiosa celebració d'aquest gran esdeveniment de la nostra Església s'ha de sumar la celebració del 20è aniversari de la benedicció del temple parroquial celebrat el dia 27 d'abril de 1995 (fig. 12).¹⁷

El 12 de maig de 1995 tenia lloc la presentació del Museu Bíblic Tarraconense i la publicació del *Panorama de la Història Bíblica*. Aquest esdeveniment també té una importància per a la nostra comunitat perquè si aquestes realitats han estat possibles com a servei a tots els cristians de la diòcesi és perquè la nostra comunitat té alliberats dos dels seus membres amb dedicació exclusiva a aquest servei. També en el projecte van col·laborar d'una manera admirable l'Esplai de la Dona i un bon nombre de joves de la nostra comunitat. L'acte va ser presidit pel senyor arquebisbe, Dr. Ramon Torrella a la Sala del Tron del Palau Arquebisbal, i en el seu decurs s'oferí una explicació en diapositives d'aquest interessant projecte, així com la possibilitat de visitar la sala del museu, creat l'any 1930 pel canonge Dr. Josep Vallés, desfet cap als anys 60 i ara recuperat com a eina didàctica al servei de l'Església de Tarragona i per un major coneixement i aprofundiment de la paraula de Déu. En el mateix acte es va presentar el material didàctic: *Panorama de la Història Bíblica*, creat per l'equip del museu i coeditat pel Secretariat de Pastoral Bíblica i l'Associació Bíblica de Catalunya.

¹⁷ M. Pallejà Blay, «XX aniversari de la Benedicció del Temple Parroquial», a *Elaià*, núm. 37, octubre 1995, pp. 13 i 14.

Fig. 12

A la tardor del mateix any, la revista *Elaia* celebrava el seu 10è aniversari d'una manera especial transformant el disseny i la qualitat de la portada de la revista. Ningú no dubta a reconèixer el valor informatiu i formatiu de la publicació, però en especial el seu caràcter de fidel testimoni de la vida de la comunitat. Es poden distingir tres etapes ben clares. La primera de formació amb un contingut molt vivencial i pocs mitjans tècnics. Va de 1985 a 1987. La revista no té director i és impulsada pel Grup de Joves mateix.

A partir de l'abril de 1987, i per decisió del Consell Pastoral Parroquial, es nomena un director, Rafael Muñoz Melgar, que marca una nova línia, un nou disseny i una metodologia més acurada amb equip de redacció estable i informatització. La seva tasca consolidà d'una manera clara aquesta eina al servei de la comunicació parroquial. Les publicacions que la parròquia havia tingut (Ull al full, Butlletí informatiu del Grup de Joves; El Tinet, butlletí informatiu de la catequesi, i El Mirador, revista del Centre d'Esplai Sescelades) quedaren integrades en la revista *Elaia* com a únic mitjà de comunicació escrit de la parròquia, que esdevindrà una de les publicacions parroquials de més prestigi de tota l'arxidiòcesi, tant a nivell de disseny com de continguts. Aquesta línia serà continuada pel següent director, Andrés González Ramos.

L'any finalitza amb el protagonisme del Grup de Joves que renova la tradició dels Pessebres Vivents a la plaça de la parròquia amb un contingut bíblic molt enriquidor. Des de l'any 1985 el Grup de Joves convertia l'entorn de la plaça en un autèntic tros de Terra Santa on es revivien les imatges més significatives de la història del naixement de Crist. L'última d'aquestes representacions va ser la de 1988, amb una excel·lent escenografia. El motiu d'abandonar aquestes representacions fou perquè a partir d'aquest moment el grup decidí concentrar esforços i recursos materials únicament en la gran representació teatral de *La Passió de Sant Fructuós*.

Una característica fonamental de la tasca pastoral de la nostra parròquia ha sigut l'adaptació constant als nous signes dels temps i a les noves exigències marcades pel Concili Provincial Tarraconense.

Un dels grups que, en aquest sentit, ha experimentat una profunda renovació i un especial impuls és el de Càritas. Va néixer com a grup parròquia l'any 1984 sota la direcció

d'en Francesc Xavier Rius i a instàncies de la Càritas Interparroquial de Tarragona. Anteriorment les tasques assistencials eren gestionades directament pel rector i per alguns col·laboradors. Càritas parroquial ha contribuït d'una gran manera a la sensibilització de la comunitat sobre la dimensió de la caritat evangèlica.

També en aquests anys s'han anat celebrant actes que han contribuït a fomentar l'amistat i el sentit de comunitat. Amb joia es va viure el dia 1 de maig de 1996, quan la comunitat realitzà una sortida a Esparraguera tot recuperant la tradició d'anar a gaudir dels tradicionals drames sacres de Catalunya sobre la Passió com ja era costum anys enrere.

El grup de matrimonis també ha constituït un element molt important de la vida de la comunitat. Fundat des dels principis de la vida de la parròquia, ha adquirit formes i noms diversos, però, amb un substrat d'identitat sempre igual: adults, casats que es formen espiritualment i reflexionen sobre les seves preocupacions en l'exercici de les seves responsabilitats familiars. Han estat conduïts tant per Mn. Josep Maria Pairo, i posteriorment per Mn. Joan Magí. Els seus primers animadors van ser Andrés Muñoz Giménez i Jordi Salvat Calvo. Van donar molts moments d'alegria a la comunitat amb les seves sortides i tradicionals «paelles». Són també una referència admirable per als joves. Aquest grup s'encarregava també, en els primers anys, de l'acolliment i la catequesi de les parelles que volien rebre el sagrament del matrimoni. Aquesta responsabilitat l'han portada en tots aquests anys diferents matrimonis entre els que cal destacar els formats per Jordi Salvat i Montserrat Virgili, Marcel Pallejà i Betlem Padró i –actualment- Jordi Borràs i M. Carmen González. D'aquest grup de matrimonis també han sortit membres que han prestat un destacable servei a l'altar, com l'entranyable senyor Díaz (e.p.r.) o actualment, als seus 95 anys, el senyor Romero.

També de la mà dels joves s'han revitalitzat en aquests últims anys l'animació musical de la litúrgia. L'orgue electrònic i les guitarres han constituït elements indispensables per a les misses. Ja en temps de l'edifici de Sant Tadeu els joves tocaven instruments populars a les principals celebracions litúrgiques. Posteriorment, amb el nou temple parroquial, es va adquirir l'orgue que actualment tenim.

Un altre servei importantíssim del qual hem de deixar constància és el servei de neteja. Constituït, majoritàriament, per dones de la comunitat, ha estat un exemple de tasca abnegada i de generositat. Ja va ser constituït des del mateix moment que es van donar els locals de l'edifici Sant Tadeu. És en aquest sentit el servei més antic. Encara tenim memòria per recordar els esforços que s'havien de fer per arranjar els primitius locals. El paviment era de ciment i la pols s'aferrava totalment. S'havia de tirar prèviament aigua i després escombrar per no aixecar una polsegada. El mossèn mateix, sor Bibiana i sor Antonia amb algunes dones, i de vegades amb l'ajuda dels escolanets, posaven mans a l'obra.

Avui, amb un temple gran, les necessitats han crescut. El treball s'ha multiplicat però la generositat continua sent la mateixa. Durant una bona pila d'anys el servei fou coordinat per Francisca Melgar. Fou rellevada posteriorment per Cànida Maeso. El grup, caracteritzat per una tasca senzilla, callada però indispensable, s'ha fet massa gran i moltes dones ja són a la casa del Pare. Nous temps, noves fórmules, però l'agraïment sempre hi serà.

La parròquia també ha estat visitada en aquests últims anys per la Mare de Déu del Rocío. Des del 25 de maig de 1996 fins a l'actualitat han estat jornades festives en les quals la nostra comunitat ha sabut acollir una devoció mariana molt arrelada en el poble andalús, que tanta acceptació té entre molts dels nostres feligresos. Cada any les carretes i "rocieros" que acompanyen al "Simpecado" comparteixen amb el rector i els feligresos de la nostra parròquia una estona de germanor, d'oració comuna i de devoció a la Mare de Déu que continua el seu camí acompanyada del cant de la Salve Rociera.

El 13 d'abril de 1997 pren possessió com a arquebisbe metropolità el Dr. Lluís Martínez Sistach. Membres de la nostra parròquia contribuïren de manera molt activa i directa a organitzar els preparatius d'aquest esdeveniment, així com a oferir una visita guiada per Tarragona al nunci apostòlic monsenyor Lajos Kada que havia assistit a aquest acte. En el decurs d'aquesta visita el senyor nunci es va interessar per les característiques de la nostra comunitat.

El 29 de juny de 1997, festivitat de Sant Pere i Sant Pau es publiquen els goigs a llaor dels nostres sants patrons. La lletra és de Mn. Joan Magí i la música de Mn. Miquel Barbarà. Les il·lustracions (que evoquen els sants patrons) són d'Ana Rosalía Pérez i del

Fig. 13

Fig. 14

Sr. Josep Maria Virgili. Aquesta publicació va sortir com a pòrtic de la celebració del XXV aniversari. També imprès a la publicació aparegué el logotip del XXV aniversari, obra de Jordi Salvat. El dia 9 de novembre es feu la celebració eucarística d'acció de gràcies dels vint-i-cinc anys de la parròquia presidida per l'arquebisbe Dr. Lluís Martínez Sistach (figs. 13 i 14), la inauguració de l'exposició «25 anys de comunitat». També es presentà el llibre *Pedres Vives. Crònica de 25 anys d'història i art de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades* i es feu un dinar de germanor al col·legi de La Salle.

1.6 Els darrers 25 anys de la parròquia (1997-2022)

Aquests darrers vint-i-cinc anys han suposat la consolidació de la nostra comunitat parroquial, sota el guiatge espiritual de qui ha sigut el rector amb més presència entre nosaltres: mossèn Joan Magí. De 1992 al 2016, quan ja ben complerts els 80 anys es va jubilar, no ens ha deixat mai, ja que continua adscrit a la parròquia i el veiem sovint celebrant aquelles misses en què es requereix la seva ajuda.

Aquesta consolidació de la parròquia s'ha construït, precisament, des de les línies pastorals que han determinat aquest llarg període, de gairebé vint-i-quatre anys, de la història de la comunitat guiada per Mn. Joan. Línies pastorals que es poden sintetitzar en els següents punts:

- *Atenció i comprensió al fenomen del bilingüisme dintre de la comunitat, pel convenciment que la llengua ha de ser fonamentalment un vehicle de comunicació, d'enriquiment cultural des de l'exigència en el respecte mutu.*
- *Tota acció pastoral ha de tenir com a referent bàsic la paraula de Déu.*
- *Nova estructuració en el camp de la catequesi. Tot mantenint els nivells existents els temaris han de tenir un referent directe en la paraula de Déu i un sincronisme amb la litúrgia dominical i els temps litúrgics.*
- *Continuïtat en la potenciació dels diferents grups pastorals constituïts.*

- *Potenciació de l'acolliment, informació i formació a les famílies que s'apropen a la comunitat per a rebre sacraments.*
- *Imbricació dels sacraments en la realitat eucarística com a expressió més viva de la comunitat cristiana.*
- *Atenció i integració especials dels infants en la vida de la comunitat i en la litúrgia.*
- *Potenciació de la reflexió, la comunió i la materialització de les línies del Concili Provincial Tarraconense.*
- *Continuïtat en la potenciació de les relacions de la comunitat amb les entitats socials del barri.*

L'Ampliació del Pla Global, dels 1.010 habitatges Tàrraco, l'aprovació del projecte del nou estadi de la Unió Esportiva de Sant Pere i Sant Pau, la inauguració de la reformada avinguda dels Països Catalans, que travessa la zona educacional, els nous edificis i facultats de la Universitat Rovira i Virgili que acabaren de completar el Campus Sescelades, han suposat des de 1997 fins a l'actualitat la consolidació del segon barri més important de la ciutat, amb una població que supera els 17.000 habitants.

Tanmateix, aquest augment exponencial de població no ha anat acompanyat d'un creixement paral·lel de la nostra comunitat parroquial. A la crisi d'espiritualitat i religiositat de la nostra societat, tradicionalment catòlica, cal afegir l'arribada de dos importants col·lectius que en els darrers anys s'han unit amb ple dret a la ciutadania del barri: la comunitat islàmica i la comunitat romanesa catòlica.

L'any 2004 és nomenat arquebisbe de Tarragona el Dr. Jaume Pujol Balcells, prelat que mantindrà una relació especialment afectiva amb la comunitat (fig. 15). Durant la primera dècada del segle XXI la parròquia seguirà la seva línia de vertebració pastoral i acompanyarà els diferents esdeveniments i celebracions de l'arxidiòcesi. Per la presència de l'Associació Cultural Sant Fructuós a la parròquia, la comunitat viurà d'una manera intensa l'Any Jubilar de Sant Fructuós l'any 2008.

Fig. 15

Fig. 16

L'any 2005, a partir de la trobada diocesana celebrada a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Tarragona (març de 2005) es va formar el cèlebre grup musical catòlic *Canta la Teva Fe* en el que participen diferents membres de la parròquia. El 16 de gener de 2016 realitzaren un concert a la parròquia celebrant els 10 anys de la seva creació.

La parròquia va oferir acolliment a aquests germans romanesos (fig. 16). Durant un temps vam compartir celebracions amb la presència al presbiteri de dos mossens que donaven a les misses un caire nou i fresc en que els tres idiomes presents a la comunitat (català, castellà i romanès) es combinaven en lectures i cants.

El relleu de Mn. Joan Magí al 2016 per Mn. Antoni Pérez de Mendiguren no va comportar grans canvis en el funcionament dels grups parroquials que tenien una estructura molt consolidada. La condició de bibliista de Mn. Antoni va suposar una continuïtat de la línia encetada i consolidada per Mn. Joan en una comunitat que se sentia i encara se sent molt unida a Terra Santa. Amb Mn. Magí Mejías, com a vicari i amb l'Albert Font com a seminarista, la comunitat va iniciar un nou camí i una nova manera de fer, àdhuc en els aspectes litúrgics, i es va anar adaptant als nous temps, eclesiàstics i socials.

El barri durant aquests anys va viure el creixement de la comunitat islàmica que ja havia estat ben rebuda per part de la parròquia i des d'un primer moment tant des de Càritas, com des de la comunitat de germanes dominiques, es van oferir tots els serveis que els podien ajudar, conscients que la parròquia compleix una funció social d'extraordinària importància omplint un buit on sovint les institucions públiques no arriben (fig. 17). Perquè com diuen les germanes: "La nostra mirada creient, ens empeny a sortir de la nostra comoditat i a descobrir les oportunitats de poder estar atentes a la realitat del barri i de la parròquia, i així poder ser seguidors de Jesús amb la implicació i el compromís adequats".

I, en aquesta línia, la nostra Càritas parroquial s'ha adaptat a aquests nous temps amb la regulació de l'obertura setmanal del despatx, l'estructuració del magatzem d'aliments, la signatura de convenis amb botigues del barri per proporcionar aliments frescos als usuaris i l'objectiu complementari i imprescindible de fer un seguiment personal i domiciliari de les persones que s'atenen al despatx, amb la finalitat que el necessitat se senti acollit, respectat, valorat i estimat per part de la Comunitat Parroquial (fig. 18).

Fig. 17

Fig. 18

Mn. Antoni, amb l'Albert Font, proposa la creació dels grups d'Edge i Lifeteen, per a atreure els nois i noies adolescents i joves que comencen a viure un altre estil de catequesi més d'acord amb la seva edat i els temps actuals.

La parròquia, com totes les comunitats del món, entitats i persones patiren la pandèmia de la COVID-19, entre els anys 2019 i 2020. En un primer moment, l'activitat pastoral en la parròquia es va desenvolupar a través de la via telemàtica. Així, s'utilitzà aquest medi per poder realitzar la catequesi, les celebracions eucarístiques i les reunions. Quan es va posar fi al confinament, les activitats i celebracions es realitzaren seguint les instruccions de les autoritats sanitàries amb l'ús prescriptiu del gel hidroalcohòlic, les mascaretes i evitant en la mesura del possible els contactes físics entre les persones (fig. 19).

El darrer relleu a la parròquia es produeix el 21 de juliol de 2020 quan són nomenats com a rectors *in solidum* els preveres Mn. Josep Masdeu (fig. 20) i Mn. Y. Fernando Vásquez (fig. 21). Durant aquests tres anys, marcats per la pandèmia, hem assistit a una davallada important del nombre de fidels i hem contemplat –com la resta de comunitats parroquials- la progressiva descristianització d'una societat que sembla haver oblidat la dimensió transcendent i espiritual de l'ésser humà. La demanda dels sacraments d'iniciació es troba sota mínims. Tanmateix, els diferents grups parroquials continuen endavant, més forts potser que mai, conscients de ser part essencial de l'església en sortida que dialoga amb la cultura i el món.

A partir de 2021 la parròquia s'aboca plenament en la participació activa en la fase diocesana del sínode 2021-2023, esperonada per la iniciativa del Papa Francesc i per l'Exhortació pastoral de l'arquebisbe Joan: "La comunió i la sinodalitat en la vida diocesana".

En aquest darrer període Lifeteen / Grup de Joves envia dos joves perquè facin un parell de dies de pràctiques com a catequistes.

Una notícia trista es produeix el 25 de juny de 2022. Mn. Josep Maria Pairot Massoni, primer rector de la parròquia, moria a l'Espluga del Francolí a l'edat de 89 anys. Des del 2010 era canonge honorari del Capítol de la Catedral. Mn. Pairot havia nascut a Valls el dia 25 de desembre de 1933, va rebre l'orde del diaconat a la capella del Seminari de Tarragona l'any 1966. El mateix any era ordenat prevere a la Parròquia de Sant Joan Baptista

Fig. 19

Fig. 20

Fig. 21

Fig. 22

de Valls. Alguns membres de la nostra comunitat participaren en les seves exèquies a la parròquia de Sant Miquel de l'Espluga del Francolí.

L'11 de febrer de 2023 es torna a escollir la nostra parròquia per fer la formació dels catequistes de l'arxiprestat de Tarragona sota el lema “acompanyament dels pares”.

El dissabte, 1 de juliol de 2023, s'inicien els actes de celebració dels 50 anys de la Parròquia, amb una missa concelebrada pels mossens que havien estat vinculats a la comunitat en tots aquests anys.

El diumenge, 1 d'octubre, de 2022 la Rambla Sant Pere i Sant Pau acull una missa amb motiu de les jornades interreligioses del barri (fig. 21). Les comunitats romanesa i islàmica participen activament, així com la colla castellera, associacions del barri i autoritats municipals (fig. 22).

El dissabte, 12 de novembre de 2022, té lloc al nostre temple la “Trobada de Cristians de l'arxiprestat de Tarragona”, sota el lema “Acompanyem-nos”, en el decurs de la qual el matrimoni format per Belén Padró i Marcel Pallejà disserten sobre què suposa treballar sinodalment, amb objectius i en agrupació pastoral.

El 19 de desembre de 2023 la parròquia acull el Concert de la Xarxa de Centres Cívics que es desenvolupa a l'interior del temple amb la participació destacada de la nostra Coral de la Gent Gran.

Amb motiu de l'acte de cloenda dels 50 anys de creació de la parròquia, es decideix traslladar el relleu anomenat «La vinguda de la fe» o «Arribada de la Fe», obra de Mn. Joan Curieses (fig. 23), a la paret del presbiteri al costat de l'Epístola. S'encarrega la intervenció als restauradors Jesús Mendiola Puig i Emma Zahonero Moreno, el seguiment tècnic a l'Andreu Muñoz Melgar i la supervisió al mateix artista (fig. 24). L'1 de juliol de 2023 en una celebració eucarística presidida per l'arquebisbe Dr. Joan Planellas Barnosell és beneït i presentat a la comunitat parroquial, en el decurs d'una Missa solemne, amb les confirmacions d'un grup de joves que representen i són esperança de futur. Un pilar de la Colla castellera Sant Pere i Sant Pau, que tradicionalment ofereixen el Ciri Pasqual a la nostra Parròquia, posa el punt final als actes del cinquantenari (figs. 25 i 26).

Fig. 23

Fig. 24

Fig. 25

Fig. 26

**L'ART DE LA PARRÒQUIA
DE SANT PERE I SANT PAU
SESCELADES**

2. L'ART DE LA PARRÒQUIA DE SANT PERE I SANT PAU SESCELADES

Andreu Muñoz Melgar

L'art, en contacte íntim amb la fe, es converteix en expressió fecunda d'espiritualitat i en un eficaç instrument al servei de l'evangelització. És així que, des dels orígens de la història de l'Església fins als nostres dies, l'art sacre ha inculturat la fe en cada societat particular, en cada generació concreta.¹⁸ La gènesi de l'art de la nostra parròquia cal inserir-ho en un moment en què a la nostra arxidiòcesi arriben amb força les reverberacions del Concili Vaticà II. El que va ser el 21è concili ecumènic de l'Església catòlica romana va ser clausurat el 8 de desembre de 1965 per Pau VI. Set anys després es creava la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades en un context de canvis històrics que apuntaven cap a l'inici d'una nova etapa democràtica i eclesialment amb la decidida aplicació de l'esperit del Concili a l'arxidiòcesi de Tarragona sota el decidit impuls de l'arquebisbe Dr. Josep Pont i Gol. El temple parroquial fou construït entre els anys 1973 i 1974 i la seva factura i forma arquitectònica ja preludeaven un nou llenguatge, prefiguració de l'esperit de l'*aggiornamento* que el Concili s'havia marcat per tal que l'Església universal estigués preparada per caminar a la llum del món contemporani i preparar-se pels reptes del III mil·lenni. En dues dècades el temple fou dotant-se de mobiliari litúrgic i de creacions artístiques sacres elaborades per encàrrec del primer rector, Mn. Josep Maria Pairo i Massoni, al prevere i artista Mn. Joan Curieses Garcia. Mn. Pairo formava part d'aquella fornada de preveres de manera entusiasta recolliren els fruits del Concili per transferir-les a les comunitats a les quals servien. No fou ni una casualitat ni la facilitat de tenir un artista company que li va dur a escollir a Mn. Curieses per definir i materialitzar el projecte artístic de la parròquia. Ho van fer també altres preveres que reconegueren

¹⁸ A. Muñoz Melgar, «L'obra escultòrica de Mn. Joan Curieses a la parroquia de Sant Fructuós de Tarragona» a *Revista Taüll*, núm. 40, ed. Secretariat Interdiocesà per a la custòdia i promoció de l'art sagrat de Catalunya (SICPAS), Girona 2014, 24-26.

la seva capacitat per dotar als nous temples bastits, o en altres que es reformaven, del llenguatge teològic suscitat pel Concili Vaticà II, des de la dimensió d'un nou estil d'art.¹⁹

Joan Curieses Garcia neix a Tamariz de Campos (Valladolid) l'any 1939 i fou ordenat sacerdot a Tarragona l'any 1962, diòcesi a la qual ha servit des d'aquell moment.²⁰ Actualment, és prevere adscrit a la parròquia de Sant Pere del Serrallo havent prestat el seu servei amb anterioritat a moltes comunitats de la diòcesi. Les últimes parròquies de les quals fou rector abans de la seva jubilació foren Sant Andreu de La Selva del Camp, Sant Miquel Arcàngel d'Almoster i de Sant Miquel Arcàngel de l'Albiol.

L'inici del seu magisteri i els seus estudis universitaris civils s'emmarquen en la dècada dels anys 60, un context de grans transformacions en el món i l'Església. L'any 1968 obtingué la llicenciatura en Belles Arts en l'especialitat d'escultura a l'Escola de Belles Arts Sant Jordi de Barcelona. L'esperit renovador del Concili Vaticà II actuà en l'artista com un catalitzador que provocà la reacció necessària per descobrir que el seu art havia d'estar al servei de la fe i l'evangelització. No es pot obviar que Joan Curieses va formar part d'aquella nova fornada de sacerdots i religiosos que, influïts per l'atmosfera del Concili Vaticà II i de les noves corrents de pensament, sentien un profund desig de renovació. Arribaven les noves corrents teològiques i filosòfiques que generaven en ells interrogants, refraccions i inspiracions. La Teologia de l'Alliberament, el pensament de Hans Küng, Raner, Husserl, Heidegger i Kierkegaard; els processos de renovació del marxisme amb pensadors com Chambre, Mounier, Theillard de Chardin i dels jesuïtes Ellacuria, Calvez i Bigo, entre altres, influïren d'una manera o una altra en aquest nou clergat. En paral·lel la investigació artística de Joan Curieses cercava referents per prefigurar un estil personal i sòlid i que trobà en Henry Moore, Paul Cézanne, Lluís Maria Saumells, Ramon Ferran o Josep Maria Subirachs.

¹⁹ Actuà, en aquells moments, en temples de recent creació com les parròquies de Sant Pere i Sant Pau Sescelades, Sant Salvador de Tarragona, Sant Fructuós de Tarragona, l'Assumpció de Segur de Calafell, l'església de Sant Jordi de Salou, entre altres.

²⁰ Les notes biogràfiques i l'estudi general de la seva obra que aquí es presenta la recullo literalment a: A. Muñoz Melgar «Pròleg» a A. Salcedo Miliani, *Joan Curieses. Escultor*, Ed. Diputació de Tarragona i Viena edicions, Barcelona 2017, 11-13.

Tot aquest ordre de coses influïren en l'home i el sacerdot. I així com altres preveres de la seva generació trobaren en la música, la literatura, la ciència o la teologia llenguatges per transferir els nous valors que es forjaven a la societat i a l'església, Joan Curieses ho féu amb l'art. Sota els continguts i les formes de les seves obres roman el seu particular ideal de bellesa, un llenguatge de renovada espiritualitat, una visió positiva del món i les persones i una manifesta adhesió al sentit de pertinença a la terra i la seva història. També l'artista admira la natura i en ella troba el llenguatge creador de Déu. Els elements naturals (paisatge, firmament, mar...) i les sensacions que d'ells emanen (llum, plasticitat, textura de la matèria, colors canviants del paisatge...) són arquetipus intel·ligibles de les realitats artístiques que ell plasmarà. La seva obra és plena de natura, de raó i de Déu.

L'obra religiosa de Joan Curieses participa d'un coneixement profund de la iconografia i dels símbols cristians.²¹ Tanmateix, aquest simbolisme, a voltes, és projectat d'una manera lliure i innovadora. Són en els seus relleus ceràmics on l'artista se sent més còmode en el moment de desplegar una rica iconografia i simbolisme, sempre acompanyats de grafismes i figuracions plenes de vida. En aquest sentit, la riquesa simbòlica de les seves composicions aconsegueixen una funció pedagògica en la transferència de conceptes històrics, bíblics i teològics i de valors espirituals i estètics. Hi contribueix la mateixa formació intel·lectual de l'artista, la seva sensibilitat, el misticisme abraçat per referents espirituals com sant Joan de la Creu i el respecte davant la imatge sacra.

²¹ Sobre les seves característiques tècniques que aquí s'exposen ja les he presentat en alguns escrits. Al respecte vegeu: A. Muñoz Melgar, «El monument a Pere i Pau», a *Elaia* núm. 22, Revista de la Comunitat Parroquial de Sant Pere i Sant Pau Sescelades, Tarragona 1990, 4; A. Muñoz Melgar, «La imatgeria religiosa de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades (I)», a *Elaia* núm. 39, Revista de la Comunitat Parroquial de Sant Pere i Sant Pau Sescelades, Tarragona 1996, 2 i 15; A. Muñoz Melgar, «La imatgeria religiosa de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades (II)», a *Elaia* núm. 40, Revista de la Comunitat Parroquial de Sant Pere i Sant Pau Sescelades, Tarragona 1996, 2 i 15; A. Muñoz Melgar, «L'obra escultòrica de Mn. Joan Curieses García a la parròquia de Sant Fructuós de Tarragona», 24-26; A. Muñoz Melgar, «40 anys de La Vinguda de la Fe de Joan Curieses», *Diari de Tarragona* de 26/06/2016, 16. Una síntesi de les característiques del seu art a: A. Muñoz Melgar, «L'obra artística de Mn. Joan Curieses García», *Anuari 16*, ed. Associació Cultural Sant Fructuós, Tarragona 2017, pp. 32-37; A. Muñoz Melgar, «L'obra de Mn. Joan Curieses en l'art sacre de l'Església de Tarragona» a *Revista Església de Tarragona*, núm. 297, Tarragona 2017, 7-10.

Joan Curieses defuig l'abstracció deshumanitzadora tot apostant per un figurativisme simplificador que ajudi, amb més facilitat, a la captació dels valors transcendents de la imatge creada. L'artista projecta sobre la seva obra un llenguatge humanitzador perquè l'obra de Déu també és *humanitzadora*. Totes les seves creacions s'inflamen de moviment i vida, generant en l'espectador sensacions d'emoció. En algunes ocasions, l'artista dota les obres de cromatisme. Els colors són, exigentment, escollits acomplint una funció lumínica i simbòlica. Si les obres són monocromes adopten el color del material amb el qual han estat formades, i l'artista esdevé, llavors, molt curós amb les textures i volums que acabaran per definir, juntament amb les formes escollides, la psicologia de la realitat representada.

En les obres de temàtica commemorativa o religiosa s'observa, en general, una preocupació per representar l'obra amb un sentit finalista. Joan Curieses és capaç de subordinar els aspectes formals i estètics davant l'interès final que suscita la narració i els valors que aquesta desprèn. Moltes d'aquestes obres religioses cal ubicar-les en un moment de renovació dels espais litúrgics, a la llum de l'esperit del Concili Vaticà II. Aquest fet exigeix a l'artista la responsabilitat de trobar un equilibri entre la comprensió d'aquest llenguatge per part de tots els fidels, i la projecció d'una estètica innovadora, filla del seu temps i de les seves circumstàncies.

Joan Curieses sent fascinació pel món mediterrani, per una terra d'adopció que ha fet seva i l'ha fet transcendir, pel món de la cultura del cristianisme primitiu i per la cultura clàssica. És impossible entendre la totalitat de la seva obra sense aquests paràmetres. Gran part dels codis simbòlics i formals del seu art es troben continguts en aquestes categories. Part de la seva obra dedicada a la plasmació de la naturalesa humana beu de les fonts del classicisme, constantment reinterpretat i adaptat amb el seu propi llenguatge i amb l'ajuda dels seus referents artístics. L'obra *Esfinx*, de Castellvell i sobretot *Mediterrània*, a La Selva del Camp, participen d'aquestes constants.

Apreciem que el tema de l'esser humà es tractat de forma diferent per Joan Curieses. Tanmateix, una constant fixa és la predilecció pel figurativisme, una manera de reivindicar la importància del cos com a forma material plena de sacralitat i dignitat. No com a pressó de l'ànima, sinó com a temple de l'esperit. La filosofia i la teologia tornen a il·luminar, conscientment o inconscient, la mà de l'artista.

És així que la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades esdevé un exponent paradigmàtic de l'art gestat a partir dels valors del Concili Vaticà II a la nostra arxidiòcesi i a la Tarraconense.²² Exposaré a continuació una síntesi actualitzada i revisada de les obres més importants de la parròquia.²³

2.1 El Temple Parroquial sota l'advocació de Sant Pere i Sant Pau

Ja s'ha comentat que es va construir entre els anys 1973 i 1974. L'arquitecte fou Miquel Maria Aragonés i Virgili. La planta del temple és rectangular amb la capçalera en forma triangular orientada cap a l'oest per raons de desnivell topogràfic (fig. 27).²⁴ Mesura internament 25,50 m de llargària màxima i 18,40 m d'amplada. L'alçada màxima de l'edifici és de 9,40 m des del nivell de pavimentació. La façana està encarada cap a ponent amb dues portes principals. El projecte comptava amb un campanar de secció quadrangular i de 37 m d'alçada, situat a la part posterior sud del temple. El 22 de desembre de 1974 es traslladà solemnement el Santíssim des dels locals culturals de l'edifici Sant Tadeu fins a la nova construcció eclesial. A la missa del gall del mateix any, l'arquebisbe de Tarragona, Dr. Josep Pont i Gol, inaugurava el temple i el 27 d'abril de 1975 era beneït pel mateix prelat.

Sobre la fonamentació s'aixequen dotze pilars de formigó realitzats amb encofrats de fusta; sis a la part meridional i sis a la part septentrional. Aquests pilars es bifurquen en alçada cap a l'interior de la fàbrica per actuar com a elements de suport o nervis estructurals de la teulada a doble vessant. L'estructura parietal de l'edifici ha estat duta a terme amb obra de totxo gero a llarg i través (fig. 28). L'any 1989 s'afegí a la façana l'actual nàrtex per atorgar més aïllament a l'interior del temple i crear dos espais físics de magatzem a cada extrem.

²² Al respecte vegeu, A. Muñoz Melgar, «L'obra de Mn. Joan Curieses en l'art sacre de l'Església de Tarragona», 7-10.

²³ Totes les obres d'art fins a l'any 1997 es troben estudiades a A. Muñoz Melgar, *Pedres vives. Crònica de 25 anys d'història i art de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades (1972-1997)*, Tarragona 1997, 77-98.

²⁴ *Ibíd.*, 78.

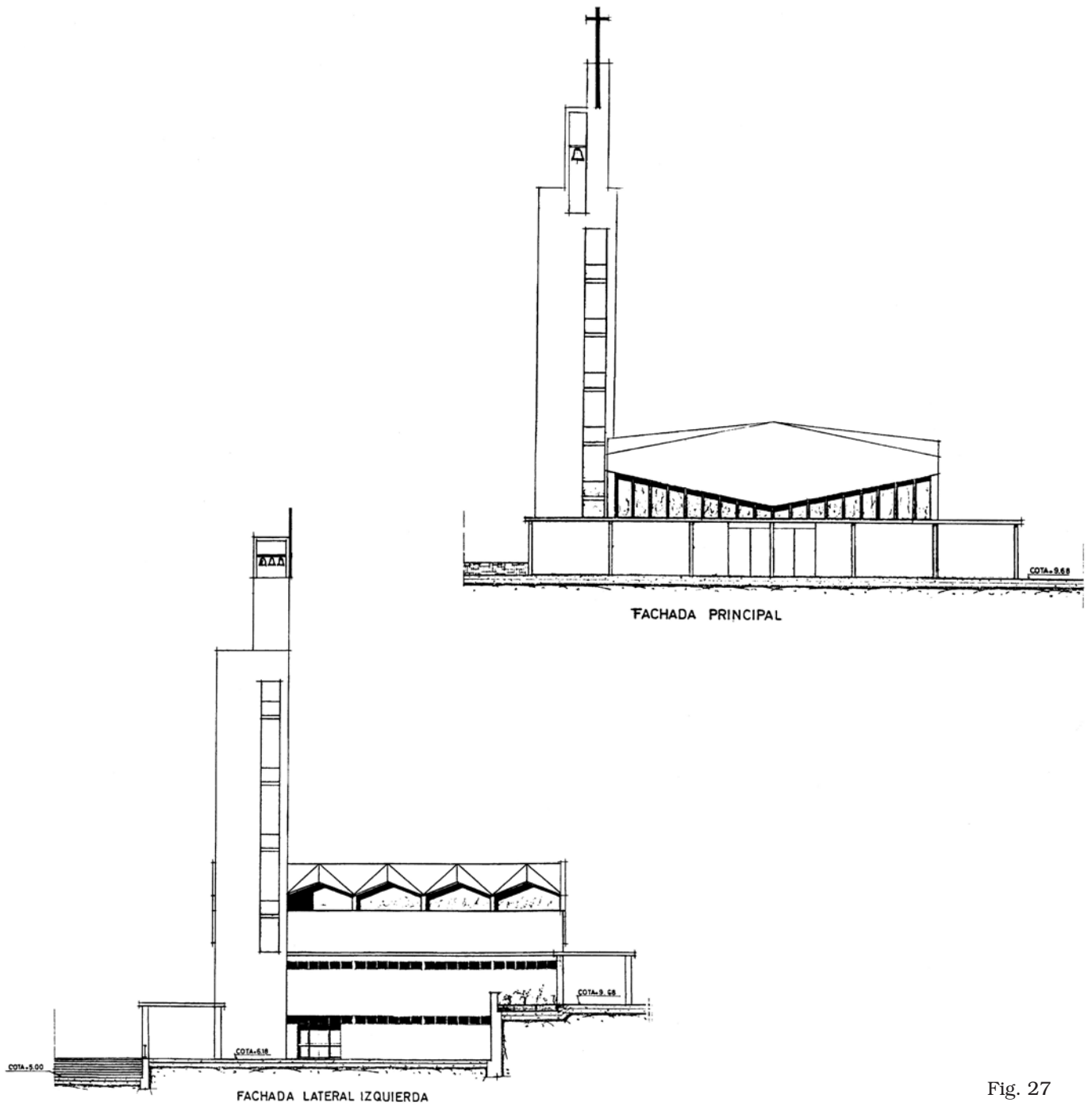

Fig. 27

Comunicació i publicacions Arq Tgn

Fig. 28

Fig. 29

A l'interior del temple, el presbiteri està sobre aixecat i té forma pentagonal. Inicialment, era més petit però, va ser reformat i ampliat l'any 1990 (fig. 29). L'espai intern del temple és lluminós gràcies al conjunt de vitralls de colors primaris en els costats laterals superiors i façana de la fàbrica.

L'any 1998, amb motiu de la cloenda dels 25 anys de creació de la parròquia s'incorporà a l'angle superior dret de la façana del temple parroquial una creu monumental, obra d'Antoni Mas Castelltort (fig. 30).²⁵ El seguiment del projecte el feu Jordi Salvat Calvo. Es tracta d'una bella creació en ferro, guarnida amb vidres de colors de 20 mil·límetres de gruix i un pes d'uns dos-cents quilos. El pal vertical conté tretze vidres circulars i el travesser sis vidres circulars. En el centre de la creu s'inscriu un vidre circular més gran en color vermell (fig. 31). La creu, de tipologia celta, resta decorada per un cercle nibat en el punt d'intersecció dels travessers amb vuit vidres quadrangulars. Els efectes que la llum provoca a través dels vidres és molt suggeridor. L'espectador sap que el *Via Crucis* dona pas al *Via Lucis*, de la creu a la llum.

2.2 El Relleu de «La Vinguda de la Fe» o «Arribada de la Fe»²⁶

«La vinguda de la fe» o «Arribada de la Fe» és una obra de Mn. Joan Curieses que representa l'evangelització de la nostra terra des de la llegendària i secular tradició de la vinguda de l'apòstol Pau a Hispània (cf. Rm 15, 22-38), i més concretament, a la ciutat de Tarragona (fig. 32). El motiu principal és la representació dels dos apòstols Pere i Pau, patrons d'aquesta comunitat i símbols de l'església universal. «O Roma felix, quae duorum

²⁵ Sobre el projecte i l'acte de benedicció: Jordi Salvat Calvo, «Una creu pel vint-i-cinc aniversari», *Elaia* núm.45, Revista de la Comunitat Parroquial de Sant Pere i Sant Pau Sescelades, Tarragona 1998, 12-13; Joan Magí Ferré, «Una creu pel vint-i-cinc aniversari», *Elaia* núm. 46, Revista de la Comunitat Parroquial de Sant Pere i Sant Pau Sescelades, Tarragona 1998, 6.

²⁶ El retaule ha estat publicat en diferents ocasions: A. Muñoz Melgar, Pedres vives, 81-84; A. Muñoz Melgar, «El relleu de la vinguda de la Fe de l'església de Sant Pere i Sant Pau Sescelades de Tarragona» a *Art i Bíblia a l'Arquebisbat de Tarragona*, ed. Museu Bíblic Tarraconense i Revista Església de Tarragona, Tarragona 1998, 11; A. Muñoz Melgar, «40 anys de La Vinguda de la Fe de Joan Curieses»; A. Salcedo Miliani, *Joan Curieses. Escultor*, ed. Diputació de Tarragona i Viena edicions, Barcelona 2017 33-35.

Fig. 30

Fig. 31

Principum. Es consecrata glorioso sanguine!» (Oh Roma feliç, que has estat consagrada per la gloriosa sang d'aquests dos Prínceps). Aquesta estrofa triomfal de l'antic himne litúrgic «Decora lux» proclama el martiri de sant Pere i sant Pau a Roma. Segons la tradició, esdevingué en temps de l'emperador Neró. La seva festivitat és de les més antigues de la cristiandat celebrada el 29 de juny.

El relleu estava situat en el parament interior de l'entrada del temple. Va ser realitzat en 1975 i va ser beneït per l'arquebisbe Josep Pont i Gol el 27 d'abril de 1976. Amb motiu de l'acte de cloenda dels 50 anys de creació de la parròquia, el relleu ha estat traslladat, a proposta del titular d'aquest article, a la paret del presbiteri al costat de l'Epístola amb la intervenció dels restauradors Jesús Mendiola Puig y Emma Zahonero Moreno (Taller Mv Arte), el seguiment tècnic fou del qual signa aquest capítol i la supervisió de l'artista. Fou inaugurat en la seva nova ubicació l'1 de juliol de 2023 en una celebració eucarística presidida per l'arquebisbe Dr. Joan Planellas Barnosell.

És una representació al·legòrica de l'arribada de sant Pau a Tàrraco. Pere i Pau es troben a bord d'una barca, símbol de l'Església universal. Pere està assegut a la popa de la barca prenent el timó (de l'Església). Allunyat de la iconografia clàssica es representa amb barba llisa i mig calb. Del seu costat esquerre pengen les claus del Regne del cel (cf Mt 16,19) formant la paraula Pere. El cos de l'apòstol Pau sosté una vela que porta inscrita el seu nom. La vela unflada pel vent és signe de força expansiva, d'esperança, d'incombustible voluntat de portar i propagar l'Evangeli fins als «límits d'Occident».²⁷ La barca, amb els dos apòstols, ha sortit de Roma representada per un temple de façana tetràstila i navega per un mar encrespat amb ones adverses a la direcció del seu destí: Tàrraco. Una figura antropomòrfica, a la part superior dreta de la composició, simbolitza l'esperit de Déu que, en forma de vent, bufa sobre la vela de Pau projectant la barca cap a Tàrraco, tot salvant la força contrària de les ones. És l'eterna contraposició entre el bé i el mal. És, en definitiva, el triomf de la fe sobre les adversitats. Dalt de la barca, els apòstols mantenen una relació comunicativa (fig. 33). El braç esquerre de Pau pren de manera confiada el cos de Pere, tot assenyalant el seu imminent objectiu missioner. Tarragona ha estat representada, simbò-

²⁷ Cf. Climent Romà, *I ad Corintios*, V.

Fig. 32

Fig. 33

licament, per l'aqüeducte de les Ferreres, l'arc de Berà i la capella de St. Pau. Una «Tau» radiant amb les quatre barres ondulants acaben dibuixant la dualitat simbòlica de la Tarragona civil i eclesiàstica. A sobre de la ciutat apareixen la lluna i un grup d'estels. Tarragona viu en les tenebres del paganisme a l'espera que Pau porti la llum de l'Evangeli cf. Ac 26,17-18). En l'esbós de l'artista es contemplava el fet d'inscriure una adaptació de la perícopa evangèlica: «Aneu per tot el món i prediqueu la Bona Nova» (cf. Mc 16,15) (fig. 34).

El relleu mesura 303 × 183 cm i és monocrom. Fou executat en argila en dotze plafons que serviren de base per a la creació del motlle i positivats en ciment blanc amb càrrega de pols de marbre. Es fixaren amb ciment a la paret interior de l'entrada del temple i el relleu s'emmarcà amb un marc de ferro. En el trasllat al presbiteri de 2023 es va considerar més apropiat, d'acord amb l'artista, que el relleu no tingués marc. Els restauradors muntaren els plafons sobre tauler de fusta OSB.²⁸ Cada plafó descansa sobre varetes de ferro de 8 mm de diàmetre. Un cop instal·lats els plafons procediren a restituir els volums perduts de les juntes de les peces.

El relleu ha estat una autèntica icona per a la comunitat parroquial de Sant Pere i Sant Pau. Fou reproduït en miniatura en terracota per Jordi Salvat Calvo o en una versió en dibuix infantil d'Eli Cerro Cortés que ha estat motiu icònic dels actes del 50è aniversari de creació de la parròquia.

2.3 El conjunt de la crucifixió de l'altar major: «El Calvari»:

Consta de dues figures que representen Jesucrist crucificat i la Mare de Déu (fig. 35). Van ser realitzades per l'artista Joan Curieses García l'any 1978. El Sant Crist mesura 163 cm d'alçada per 163 cm d'amplada entre els extrems de les mans. La creu té una alçada de 210 cm. La talla està feta de fusta de cedre. Va ser instal·lada a la paret del presbiteri el 13 d'agost de 1978. El professor Salcedo Miliani apunta que l'obra és una versió particular del tema *Stabat Mater* ("estava la mare"), un himne del segle XIII atribuït al frare franciscà

²⁸ OSB és en anglès Oriented Strand Board, en català Tauler d'Encenalls Orientats.

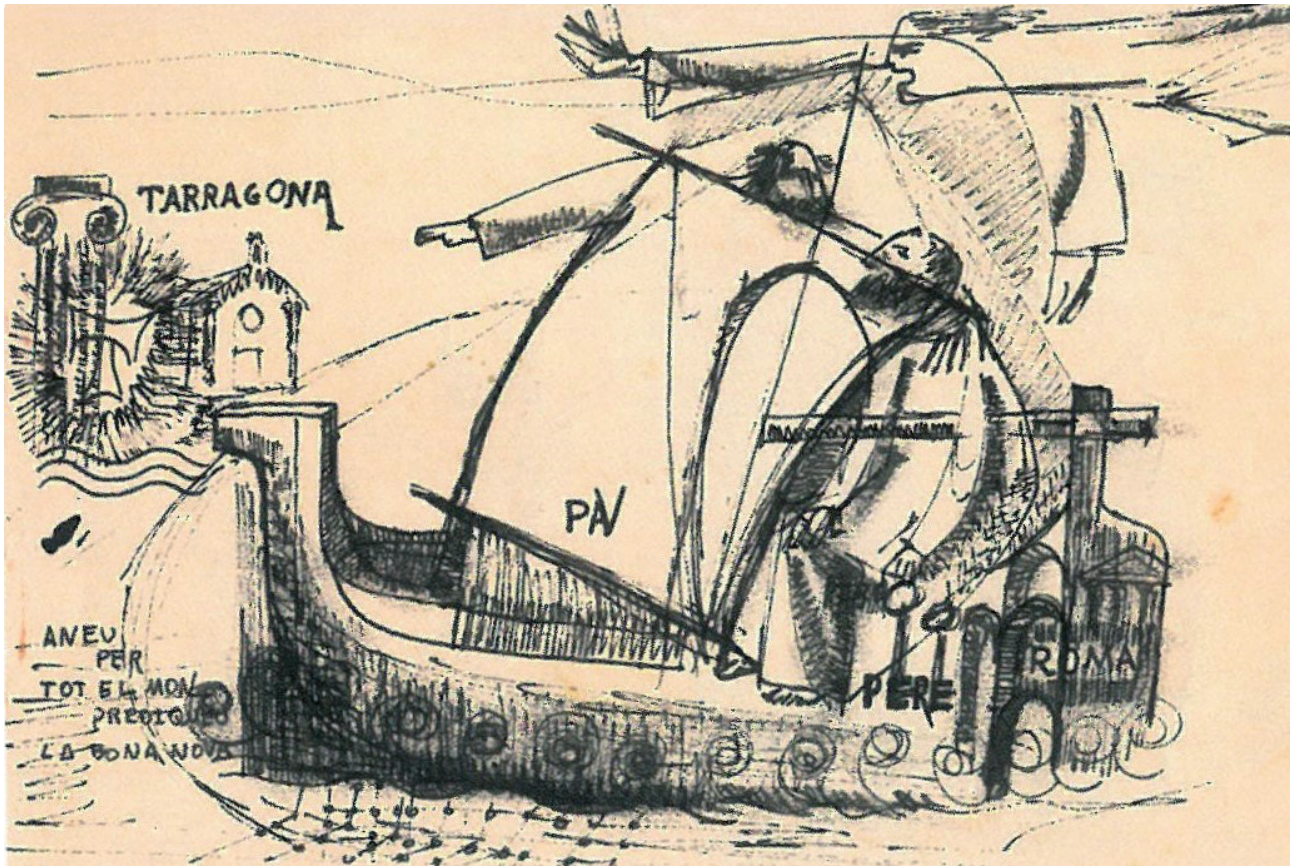

Fig. 34

Fig. 35

Jacopone da Todi.²⁹ Així i tot, podem veure en aquesta escena la materialització del passatge evangèlic: «S'estaven vora la creu de Jesús la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs, i Maria Magdalena» (Jn 19,25).

És un Crist viu, amb barba i cabell curts, amb un rictus de dolor contingut (fig. 36). La seva mirada comunica amb la mirada de la Mare de Déu. A nivell expressiu denota el sofriment donat que «Ell mateix va portar els nostres pecats en el seu cos sobre el patíbul, perquè, morts al pecat, visquéssim com a justos; amb les seves ferides us curava» (1Pe 2,24). Tot i així, la composició del Crist s'emparenta més amb les primeres creacions cristianes de la crucifixió on Jesús en creu es representa sense ferides, triomfant i en actitud orant. El cos ha estat treballat amb la gúbia marcant incisions que accentua tènuelement els volums. La imatge del Crist guarda un estret paral·lel amb altres creacions de l'artista com el *Crist* (1973) de l'Església de les Carmelites Descalces de Tarragona, obra amb fusta de llimoner de Ceilan o el *Crist* (1992) de l'Església de Sant Llorenç al Botarell (Baix Camp).

La Mare de Déu es troba als peus de la creu. Mesura 162 cm d'alçada per 50 cm d'amplada màxima. Va ser feta i col·locada el mes de desembre de 1980. L'estàtua resta rebaixada per la part posterior per tal que pugui ser adossada a la paret del presbiteri oferint una sensació d'alt relleu. Els seus esquemes anatòmics com el Crist són naturalistes i els plecs del vestuari han estat tractats amb arestes vives i amb certes transparències. La Mare de Déu mira al fill clavat en creu segura de les promeses de Déu i per tant absent de dolor, amb acceptació i plena d'esperança. La figura ha estat tractada ingràvidament de manera que queda suspesa en l'aire amb un vent que infla els seus vestits i ondula els seus cabells (fig. 37).

El conjunt inicialment descansava sobre el mateix pla d'obra de la paret del costat de l'Evangeli del presbiteri. El rector de la parròquia, Mn. Pairot, decidí encarregar un fons de fusta blanca i emmarcament amb fusta de pi a la manera d'un temple per tal que les figures destaquessin més. Amb la remodelació obrada del presbiteri en 2023 i d'acord amb el parer de l'artista es va considerar més oportú treure aquest fons i ressaltar el conjunt escultòric a través de focus de llum.

²⁹ A. Salcedo Miliani, *Joan Curieses. Escultor*, 37.

Fig. 36

Fig. 37

2.4 La capella del Santíssim Sagrament i la seva decoració

La capella del Santíssim Sagrament és de planta rectangular. Mesura 9,30 m × 5,30 m. Es troba al costat esquerre (lateral de l'Evangeli) de la nau de l'Església des d'on s'accedeix a través de dues portes laterals. Forma part del projecte original arquitectònic del temple parroquial. La seva capçalera és contigua a la sagristia de l'Església. El mur d'aquesta capçalera fou sotmès a un projecte artístic d'embelliment amb motiu dels actes del 10è aniversari de la creació de la parròquia l'any 1982. L'artista va ser Mn. Joan Curieses Garcia amb la col·laboració del Sr. Joan Pastor, fuster-ebenista de Santa Coloma de Queralt. A la paret principal de la capella es dibuixa en relleu la imatge d'una barca, figuració de l'Església universal (fig. 38). Sobre ella queden suspesos el Sagrari o Tabernacle a la proa, i a la popa el Crist crucificat en bronze, una roca amb llum artificial, un faristol que sosté la Paraula de Déu i la càtedra. El casc de la barca està revestit amb un laminat de fusta noble. Quina és la seva significació? L'Església, tal com deia sant Ambròs, "és el vaixell que amb el seu velam que és la creu de Crist, empès per l'Esperit Sant, navega bé en aquest món".³⁰ És en aquesta mateixa Església on la comunió de vida divina i la unitat del Poble de Déu es realitza de manera admirable en l'Eucaristia.³¹ És també l'Església l'àmbit natural on la Paraula de Déu interpel·la i il·lumina les consciències dels cristians per caminar en la Fe cap a la Salvació definitiva. Des d'aquests paràmetres té sentit tot el simbolisme de la capçalera de la capella.

El sagrari té cos cúbic i mesura 71,5 cm d'amplada × 34 cm de profunditat i una alçada de 51 cm. Les seves portes són de bronze i l'interior del sagrari d'acer inoxidable. Les portes estan decorades per un únic motiu que representa la Sagrada Forma sostinguda per unes mans, tal com manifesta l'artista (fig. 39). Tanmateix, el seu tractament compositiu ha donat lloc a altres interpretacions subjetivitzades pels espectadors donat que alguns volen veure la figuració d'un àngel custodi. En aquest cas, l'àngel portaria una vestidura llarga i ampla. Representat de forma ingràvida, els braços i la resta del cos formarien una «U» al centre de la qual es dibuixaria el cap de l'àngel. La figuració, com es veu polisèmica, és d'inspiració entre cubista i abstraccionista. Un exemplar idèntic es troba a la veïna

³⁰ Ambròs de Milà, *De virginitate* 18, 119.

³¹ Cf. *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 1325.

Fig. 38

Fig. 39

parròquia de Sant Salvador de Tarragona i a l'Església de les Carmelites Descalces de Tarragona, obra de 1973. L'exemplar de Sant Pere i Sant Pau es va realitzar l'any 1980 i substituï l'antic sagrari fet de fusta de pi.

El Sant Crist de la capella del Santíssim Sagrament és una bella obra en bronze (fig. 40). Té una alçada de 69 cm i la distància entre els extrems de les mans és de 53 cm. La creu mesura 110 cm × 86 cm. Originalment, aquesta figura era de guix i estava recoberta per una pàtina marró. Davant el creixent deteriorament de la peça es decidí convertir-la en bronze. L'abril del 1985, el rector de la parròquia beneïa la nova imatge. La figura del Crist crucificat ha estat concebuda amb una anatomia de proporcions allargades i traços cubistes tot i no separar-se d'una concepció realista i naturalista amb un pentinat curt i serrell frontal recte. En aquest cas és un Crist que ha expirat (cf. Mc 15,37). L'expressió del rostre és ben equilibrada. L'espectador que s'apropa frontalment al seu rostre i el contempla detingudament té una sensació de pau com si s'ubiqués en un moment transitori en el qual allò que sembla el final és justament l'inici, la porta de la gloriosa anàstasi.

El mobiliari litúrgic es dissenya d'una manera simple, lligada a la puresa de les formes com és propi de l'estil de l'autor en aquest tipus de creacions. Càtedra, taula d'altar i ambó mantenen formes rectilínies simples combinada amb la calidesa de la fusta de pi.

L'any 2017, la capella del Santíssim Sagrament es veu complementada per una imatge de la Mare de Déu que fou adquirida pel rector de la parròquia, Mn. Antoni Pérez de Mendiguren Cros. Mesura 60 cm d'alçada i té una amplada màxima de 18 cm. Es tracta d'una reproducció tallada en fusta i policromada de la Mare de Déu d'Autun (França), coneguda com la Verge Bulliot. Fou adquirida a «Artisanats des monastères de Bethléem, de l'Assomption de la Vierge et de Saint Bruno» a la localitat francesa de Lurdes. Aquesta imatge es conserva al Museu Rolin d'Autun i el model original és de pedra calcària policromada atribuïda a Claus de Werve i datada en el segon quart del segle XV. Fou encarregada per Nicolau Rolin, canceller de Borgonya, per a la seva capella a l'església de Notre-Dame-du-Châtel. La figuració d'una Mare de Déu amb un nen nounat i embolcallat és certament un fet singular en la iconografia de l'època. A través de l'intercanvi de les tendres mirades entre l'Infant i la Mare l'artista ha volgut ressaltar la maternitat de la Verge (fig. 41).

Fig. 40

Fig. 41

2.5 El conjunt del baptisteri

Tot el conjunt és obra de Mn. Joan Curieses García. La pila baptismal està feta en acer inoxidable amb dos recipients cilíndrics: una per contenir l'aigua amb un diàmetre de 56,5 cm que es tapa amb una tapadora que porta com a mànec el signe de la creu i una altra peça que serveix per recollir l'aigua mentre es realitza el baptisme. Originàriament, aquestes peces estaven encastades en una simple taula amb quatre potes de ferro. L'any 1989 es va procedir a construir el baptisteri substituint la taula per una estructura pentagonal de formigó embellit amb plaques de fusta. L'alçada de la pila baptismal és 95 cm i els eixos màxims fan 130 cm × 126 cm.

El baptisteri es troba complementat per vuit plafons de fusta quadrangulars amb la representació simbòlica en baix relleu dels sacraments (fig. 42). Tres relleus decoren el frontal del baptisteri. Cinc plafons es troben a la paret del fons. Són escenes de tipus figuratiu, realista i simbòlic. Els plafons mesuren 40 cm × 49,5 cm excepte el del matrimoni que mesura 40 cm × 62 cm. Aquest conjunt va ser beneït per l'arquebisbe Dr. Ramon Torrella i Cascante el dia 5 de novembre de 1989.

El baptisteri del temple parroquial de Sant Pere i Sant Pau és considerat com un dels conjunts baptismals més singulars de l'art contemporani del territori.³²

1. *Imatge de la Tau*: És el símbol de l'Església de Tarragona. La tau és una creu de tres braços i també la lletra «T» de l'alfabet grec. Emparentada a la inicial de santa Tecla, aquest signe fou adoptat per l'arquebisbe Roderic Tello a finals del segle XIII o principis del segle XIV. A partir del segle XVI entrà a formar part de la iconografia de la santa. La tau és abraçada per una branca de llorer i una palma. Tant el llorer com la palma són signes de victòria. El significat de la Tau entre els set sacraments és clar: l'Església, la comunitat cristiana, dona significació i contingut a la realitat sacramental. Fora d'ella aquesta realitat no és possible.

³² Com es demostra en l'estudi de Sofia Mata de la Cruz, *Piles baptismals singulars del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre*, Tarragona: Diputació de Tarragona 2015, 100-101. La portada del llibre té com a motiu central el baptisteri de Sant Pere i Sant Pau Sescelades.

Fig. 42

2. *El Baptisme*: És representat per tres elements: un colom (Esperit Sant) davalla cap a l'aigua (element primordial del baptisme, signe de vida i purificació) representada per dues línies ondulades i el foc (llum) representat per un ciri encès amb doble flama. S'inscriu en un rectangle la inscripció en majúscula BAPTISME sobre el mateix ciri.

3. *La Confirmació*: Està representada per un colom, signe de l'Esperit Sant, que dret posiciona les dues ales per sostenir els contenidors dels sants olis juntament amb el signe de la creu. El colom recolza les seves potes en un rectangle on apareix en majúscula la inscripció CONFIRMACIÓ.

4. *L'Eucaristia*: És el tercer sagrament de la iniciació cristiana. Presència viva de Crist i memorial de la seva mort i resurrecció. El relleu s'ha representat amb tres espigues situades al damunt d'una patena amb un *panis romanum* (pa romà) amb la marca de la creu. Igualment, un raïm amb un pàmpol se situa al damunt d'un calze i amb el signe de la creu incís. Els fruits de la terra transformats amb l'esforç de l'home en pa i vi esdevenen el cos i la sang de Jesucrist. A l'extrem esquerre superior s'inscriu la paraula EUCARISTIA.

5. *La Penitència*: El relleu representa una escala de tres esglaons que puja cap al cel signe del camí del retrobament de l'home amb Déu. Al segon esglaó apareix inscrita en majúscula la paraula CONVERSIÓ. A l'esquerra de l'escala es dibuixa el signe de la creu.

6. *La Unció dels Malalts*: El Ritual de la unció i la cura pastoral dels malalts estableix que la persona malalta “en la seva integritat rep ajut per a la salvació, s'anima amb la confiança en Déu i esdevé fort contra les temptacions del maligne i l'ansietat de la mort, fins a poder no solament tolerar els mals, sinó combatre'ls i aconseguir la salut si convé per a la seva salvació; li dona, a més, si cal, el perdó dels pecats, i porta a terme el camí penitencial del cristià”.³³ La iconografia del plafó conté aquest esperit. Els olis sagrats se situen a la dreta, i una serp, que encarna el mal i la temptació s'enfronta subordinada a la creu. A l'extrem esquerre superior s'inscriu UNCIÓ DE MALALTS.

7. *L'Orde Sacerdotal*: Un bastó de pastor amb el mànec corbat i la Bíblia oberta en forma de llibre amb el signe de la Creu en una fulla i a l'altra, en majúscula: PARAULA DE DÉU.

³³ *Ritual de la unció i la cura pastoral dels malalts*, núm. 6.

A la part superior esquerra s'inscriuen en un rectangle les paraules ORDRE-SERVEI. En aquests símbols magisterials es conté les principals funcions sacerdotals: perdonar els pecats, administrar els altres sagraments, predicar la Paraula de Déu i acompanyar als fidels com a bons pastors.

8. *Matrimoni*: En el relleu s'ha representat una taula amb una gerra i tres bols signe de la realitat domestica, el marc natural on més es concreta el matrimoni com a comunitat de vida i amor. A la part esquerra i sobre elevats apareixen dues aliances en intersecció amb el signe de la creu. Déu es troba present entre l'amor dels esposos. A la part dreta superior s'inscriu MATRIMONI.

2.6 La Taula d'altar major

És obra de Mn. Joan Curieses Garcia. Iniciada el 12 de febrer de 1990 fou acabada el 2 de març del mateix any. El 28 d'octubre del mateix any fou consagrada per l'arquebisbe Dr. Ramon Torrella i Cascante.³⁴ La taula d'altar és de cos cúbic feta amb formigó encofrat. Mesura 110 cm × 160 cm amb una alçada de 94 cm. En el frontal, a la part inferior dreta, en negatiu s'ha representat l'esquematzació de la figura d'un peix, en grec «ichthus» (ἰχθύς), acrònim de l'expressió Ἰησοῦς Χριστὸς Θεοῦ Υἱὸς Σωτήρ, que significa *Jesús, Fill de Déu, Salvador* (fig. 43).

El cos cúbic de l'altar descansa sobre una base més petita d'obra, revestida per plaques pètries. El cos cúbic és buit al seu interior on descansa una lipsanoteca (caixa-reliquiari) amb relíquies de cinc màrtirs. Aquesta és un petit cofre d'alabastre rosat que conté petites restes òssies indeterminades dels sants màrtirs. Les relíquies foren donades pel canonge-obrer de la Seu tarragonina, Mn. Salvador Ramon i Vinyes. A l'interior de la lipsanoteca apareix un paper d'imitació de pergami amb la següent llegenda:

³⁴ Sobre història, significació de l'altar cristià i ritus de consagració, vegeu: A. Muñoz Melgar; «La nova taula d'altar: Descripció i notes històriques per a la seva comprensió» a *Elaia. Revista de la comunitat parroquial de Sant Pere i Sant Pau Sescelades*, octubre de 1990, 6-8.

Fig. 43

L'Excm. i Rvnd. Dr. Ramon Torrella i Cascante, Arquebisbe de Tarragona i Primat, va consagrar aquest altar, l'any mil noucents noranta, essent rector el Rvnd. Mn. Josep Maria Pairo i Massoni, en honor dels Apòstols St. Pere i St. Pau, posant-hi les relíquies de St. Aureli, m.; St. Iucundí, m.; St. Modest, m.; St. Felicià, m.; St. Esteve del Mall, m.

L'obra de l'altar queda segellada per una gran llosa de 460 kg de pedra anomenada «Gris de Sant Vicenç» que és una pedra natural calcària de color gris fosc verdós. L'estilització i la senzillesa de l'obra fan de les seves línies un conjunt harmoniós, bell i funcional, de línies pures, que connecta amb perfecció amb l'estructura interior del temple. Cal destacar també la sàvia conjunció estètica dels diferents materials de l'obra.

Al presbiteri també trobem el canelobre pasqual obra de Joan Curieses Garcia, de l'any 1980. Està realitzat amb tub industrial (fig. 44). Té una base cúbica formada per ferro de fosa i ciment. El peu està format per un tub seccionat donant la forma de dues mitges canyes oposades. Sobre el peu tres cossos cilíndrics serveixen per sostenir el ciri pasqual. És una obra destacable per la seva puresa formal.³⁵

Els quatre canelobres menors també foren dissenyats per Mn. Curieses i estan fets en ferro per fosa i embellits amb pa d'or (fig. 44). Sostinguts per quatre potes, el pal és rectilini i el guarda cera és una placa quadrangular lleugerament corbada cap al ciri. Aquest darrer element accentua l'originalitat del disseny. Dos canelobres van ser fets en 1980 i els altres dos en 1983. Substituïren altres que estaven fets en fusta de pi.

2.7 La làmpada de l'altar major

Fou una donació d'un grup de matrimonis a la parròquia que ells mateixos la realitzaren i instal·laren en 1975. Pesa uns 350 kg i penja més de 5 m del sostre del Temple (fig. 29). El cos està format per una estructura romboide el·líptica de ferro circumdada per vuit focus. Recordem que en la teologia de Sant Ambròs el número vuit significava perfecció

³⁵ A. Salcedo Miliani, *Joan Curieses. Escultor*, 36.

Fig. 44

com a suma dels set dies de la creació més el dia de la resurrecció de Crist. Cadascun d'aquests focus ha estat ornamentat frontalment per dues plaques daurades en forma de creu amb una «Tau» vermella repujada. Les plaques són ondulades trencant l'estatisme del gran volum de la làmpada per aquest recurs dinàmic. Quatre focus més en el centre del conjunt, amb caixes cilíndriques, orienten la seva llum cap a la taula de l'altar.

2.8 L'Escultura en ferro de «Pere i Pau»

Situada actualment davant el nàrtex del temple parroquial fou realitzada per Joan Curries Garcia l'any 1990 i va ser beneïda per l'arquebisbe emèrit Dr. Josep Pont i Gol el 24 de juny del mateix any. Té unes dimensions màximes de 280 cm d'alçada, 273 cm d'amplada i 3 cm de gruix. Pesa 1.300 kg i va ser treballada amb la tècnica de l'Oxital, procediment per tallar planxes metàl·liques a partir d'una oxidació local a alta temperatura. Generalment, es fa amb un bufador proveït d'un bec d'on surt oxigen a alta pressió. Pot realitzar-se manualment o automàticament seguint les ordres d'un copiadador.

Es representa els bustos en perfil dels apòstols Pere i Pau amb el seus símbols més emblemàtics: el Llibre i les claus (fig. 45). Sota dels bustos apareixen en lletres capitals romanes el nom de PERE i PAU. Les imatges estan mig retallades del pla de fons. Aquest, esdevé un gran pergamí lleugerament corbat cap a l'interior, signe de l'Evangeli predicat pels dos apòstols i alhora element al·lusiu a l'activitat epistolar dels dos prínceps de l'Església. A la part superior esquerra se situa una original creu d'extremes irregulars. L'acabament de l'extrem dret de l'escultura, a la part inferior i pròxim a terra, és de forma dentada i significa les claus del Regne, signe per excel·lència de l'apòstol Pere al·ludint a la *Traditio clavis* en Mt 16,19: «Et donaré les claus del Regne del cel; tot allò que lliguis a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslliguis a la terra quedarà deslligat al cel» .

2.9 Altres obres d'art produïdes en sèrie

La parròquia també conserva algunes imatges d'art produïdes en sèrie. Entre elles, destaquem el Crist ubicat actualment a la sagristia. És una imatge de gran realisme feta als tallers

Fig. 45

d'Olot (La Garrotxa). Aquesta imatge pertanyia a la capella de les escoles de la Muntanyeta de St. Pere. De la mateixa procedència és la Mare de Déu «Miraculosa» dels tallers d'Olot.

Al nàrtex de la parròquia conservem dues imatges en fusta enfosquida de sant Pere i sant Pau (fig. 46). Són talles rústiques d'imitació romànica que van ser adquirides sobre l'any 1972 per ornamentar el presbiteri del temple provisional de l'edifici de Sant Tadeu. Tenen una alçada de 90 cm i una amplada màxima de 18 cm. Sant Pau porta a la seva mà esquerra una espasa que recolza a terra, signe del seu martiri i sant Pere porta a la mà esquerra la Clau.

Un altre conjunt de figures corresponen a les imatges de tamany gran d'un pessebre de guix i policromades, dels tallers d'Olot. Pertanyien a la Cooperativa d'Habitatges de Sant Pere i Sant Pau i eren instal·lades cada Nadal en diferents llocs del barri. Foren donades a la parròquia per decisió de la Junta de la Cooperativa. Un segon grup de figures de pessebre, actualment exposades al nàrtex de la parròquia, estan tallades en fusta d'olivera en el taller Zacharia Bros de Betlem (Palestina) (fig. 47). Està format per dinou figures: la Sagrada Família, el bou, la mula, l'àngel, tres mags, un camell, tres pastors i sis corders. Fou adquirit pel rector Mn. Joan Magí així com una talla d'un Nen Jesús en fusta d'olivera dels tallers palestins de Betlem que regalà a la comunitat l'any 1992.

2.10 Consideracions finals

La parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades participa d'un important patrimoni artístic que es converteix en un dels exponents a la nostra arxidiòcesi de l'art que sorgí inspirat per l'esperit del Concili Vaticà II. Cal prendre consciència com a comunitat de la necessitat de conservar i transferir aquest patrimoni posant especial interès en el seu manteniment, cura i en vetllar per tal que els nous elements que es poguessin integrar en un futur en el Temple parroquial siguin harmònics amb els ja existents. Cal també potenciar el coneixement d'aquest patrimoni entre els infants i joves a fi i efecte que prenguin consciència de la seva importància i es desvetlli en ells el sentit de la bellesa i el missatge de fe que aquestes obres contenen.

Fig. 46

Fig. 47

**ELS GRUPS PARROQUIALS
EN EL CINQUANTENARI**

3. ELS GRUPS PARROQUIALS EN EL CINQUENTENARI

3.1 Càritas parroquial

Jordi Borràs Fernández

Oscar Guillén Garachana

Càritas parroquial (fig. 48) va néixer com a grup parroquial l'any 1984 sota la direcció d'en Francesc Xavier Rius i a instàncies de la Càritas Interparroquial de Tarragona. Anteriorment, les tasques assistencials eren gestionades directament pel rector i per alguns col·laboradors. Com ens comenta Francesc Xavier Rius, “el setembre de 1971 em vaig incorporar, com a jove estudiant de Química de la qual seria després la URV, al barri de Sant Pere i Sant Pau. La comunitat parroquial, sota el guiatge de Mn. Pairot, ens reuníem als baixos de l'edifici Sant Tadeu, on ara està l'Associació Cultural Sant Fructuós, per celebrar l'Eucaristia.

En aquells principis del 70 vam ser testimonis de com s'anava aixecant el temple parroquial al mig del barri. A finals d'aquella dècada ens visità Montse Martí, treballadora social, i el Pare Antoni Serrallonga, consiliari, que eren els pilars del que esdevindria la Càritas Interparroquial de Tarragona. Me'n recordo bé que Mn. Joaquim Claver, llavors adscrit a la parròquia, va invitar-me a assistir a la reunió que tingué lloc a un dels dos pisos que la parròquia tenia al bloc Sant Joan. Allí van informar-nos de la importància de la Caritat a l'Església i van instar-nos a què creéssim la Càritas Parroquial. Ens van donar també les primeres idees de com hauríem d'organitzar-nos i de treballar. Ja des dels inicis, l'atenció a les persones necessitades del barri era prioritària, però amb una idea clara que les necessitats no sols eren materials sinó que també havíem d'escoltar i acompanyar les persones. Es formà un grup de voluntaris i voluntàries que ens repartíem les diverses tasques, i en el que s'anirien incorporant, entre molts d'altres, els joves Jesús Blanco i el seu germà Paco, Jordi Borràs o Carmen González que, amb els anys, alguns d'ells prendrien la responsabilitat de la Càritas Parroquial. Hem d'estar orgullosos i agraïts a Déu pel fet que aquesta Càritas ha estat el planter d'on han sorgit diversos dirigents que han servit a Càritas Interparroquial i a Càritas Diocesana de Tarragona”.

Fig. 48

Càritas parroquial ha contribuït d'una gran manera a la sensibilització de la comunitat sobre la dimensió de la caritat evangèlica. Així doncs, ens trobem amb una Càritas que convida a la caritat comunitària, però és també una Càritas que es sent cridada a reflexionar i profunditzar en la seva identitat amb la finalitat de realitzar millor el ministeri de la caritat que se l'ha assignat. El seu treball es basa paral·lelament a educar en l'agraïment i la generositat, en saber racionalitzar els recursos, cobrir les necessitats bàsiques i impulsar, des de la creativitat, noves solucions contra la pobresa. S'inicien en aquest moment les campanyes de recollida d'aliments «Bon Nadal, però compartint!», coorganitzades per Càritas i el Grup de Joves, que s'han convertit en una activitat normal de la nostra comunitat i que és rebuda d'una manera confiada i familiar per tots els veïns del barri. Dintre d'aquesta campanya de Nadal també s'organitzen sopars de solidaritat amb la finalitat de recollir diners per als projectes de Càritas i de sensibilitzar la comunitat, ja que als sopars es conviden conferenciantes que exposen temes monogràfics sobre el món de la marginació i les accions contra aquesta. En els seus inicis, amb Càritas treballen molt estretament el grup de visitadors de malalts format per un grup de voluntaris animats per la germana Antonia i recolzats per la ferma presència de Mn. Magí Solé, que constitueix, amb el seu bon caràcter, una ferma presència entre els malalts de la nostra comunitat. Actualment, les germanes Dominiques continuen oferint aquest servei, tenint cura d'aquelles persones que més pateixen.

A partir de 1993, la direcció de Càritas Parroquial recau sobre Jesús Blanco. Jesús ens explica que “sens dubte la nostra Càritas Parroquial ha obert un període de gran maduresa en el qual la sintonia amb les línies de les altres Càritas ha constituït l'eix vertebrador del seu funcionament. Es dona molta importància a conscienciar a la comunitat que el servei als pobres és l'element essencial de la identitat i missió de l'església, i és per aquesta raó que es convida als membres de la comunitat a incorporar-se, segons les seves possibilitats en el compromís social amb els pobres i marginats. En aquest període també s'aconsegueix crear un equip força estable amb un perfil jove i dinàmic. Sens dubte, és molt important l'eix transversal en la pastoral parroquial. Nois i noies que dediquen el seu temps com a catequistes, monitors, o dinamitzant el grup de joves, van fer un pas endavant per enfortir la tasca més caritativa de la parròquia. Persones de gran compromís al servei dels

germans més necessitats com Maribel Maeso, Joan A. Pena, José A. Gómez, Cárlos Páez, Luis Miguel Marín, Francisco Segura i Jordi Borràs. És un grup molt valorat per totes les Càritas de la diòcesi i sovint es posa com a exemple de bon funcionament. Per al barri acompleix una funció social d'extraordinària importància omplint un buit on sovint les institucions públiques no arriben. És una etapa en què ens adonem de la importància de la formació de totes les persones voluntàries, no només de l'equip de Càritas, sinó també arribant a tota la comunitat parroquial. Es regula l'obertura setmanalment del despatx de Càritas, s'estructura el magatzem d'aliments, es fan convenis amb botigues del barri per proporcionar aliments frescos als usuaris i es dona importància al seguiment personal i domiciliari de les persones que s'atenen al despatx, amb la finalitat que el pobre se senti acollit, respectat, valorat i estimat per part de la Comunitat Parroquial." Jordi Borràs assumeix la direcció de Càritas parroquial a partir de 2005. El Jordi ens diu que "és un període de continuïtat, i d'incorporació de nous voluntaris per tal d'oferir un millor servei, davant dels reptes que teníem al davant. S'integren a l'equip Òscar i David Guillén, Sílvia Millán, Maria Magarolas, Fina Gil, Santi Palau i Carme Borràs. És una època de canvis, de forts moviments migratoris d'altres països, de persones i famílies que arriben buscant un millor futur. Coincideix també amb una forta crisi econòmica, que farà que moltes persones busquin en Càritas un refugi per trobar-se acollides i acompanyades. És un temps per plantejar nous reptes, obrint noves activitats i projectes per enfortir la nostra acció. Durant aquest temps, també compagino la direcció de Càritas Interparroquial de Tarragona, coordinant l'acció caritativa de les Càritas parroquials de l'Arxiprestat de Tarragona. És un temps per revisar i consolidar els programes que tenim en marxa com a Càritas: atenció als sense sostre, infància, gent gran... Els temps canvien ràpidament, i ens hem d'adaptar segons les necessitats que es marquen a cada moment.

El barri continua creixent demogràficament, amb persones novingudes de diferents territoris i països, fet que suposa oportunitats i enriquiment per compartir cultures, llengües diferents, i al mateix temps dificultats per la manca de recursos que tenim. Això fa que li donem, un cop més, molta importància a la formació dels voluntaris, per tal de potenciar, sobretot, l'acollida de les persones i famílies."

A partir de 2011 és Carme Borràs la que li dona el relleu al seu germà com a responsable, Carme ens comparteix la seva experiència amb aquestes paraules: “el meu inici a Caritas va ser com realitzar un altre pas en la meva tasca com a voluntària. Des de ben jove m’he implicat en les diferents tasques de la parròquia, esplai, grup de joves, catequesi, i va arribar el moment que em vaig interessar per Caritas. Vaig començar donant el meu suport en les diferents campanyes de recollida d’aliments que s’anaven fent fins que em vaig incorporar a l’atenció més directa a les famílies més desfavorides que trucaven a la nostra porta. Ja sigui repartint aliments, fent tasques d’acollida i seguiment d’aquestes famílies, aquest ha estat un voluntariat que m’ha omplert i m’ha ajudat a tenir una altra visió com a cristiana. Estendre la meva mà, i sobretot, estar present per aquells que a vegades no són escoltats, fent que tinguin la seva pròpia veu, acompanyant-los en tot el que està al nostre abast. L’altre pas va ser agafar la responsabilitat del grup de Càritas parroquial durant un temps. Això em va mostrar més àmpliament tot el que hi ha darrere de Caritas, la relació amb altres parròquies, el seu funcionament més general. Va ser tot un aprenentatge!! La part més fàcil va ser anar al davant de tot l’equip de persones que formen part del nostre grup. Tots ells formen part d’una gran família i per mi són un gran exemple i dels quals sento un gran orgull. Només m’agradaria afegir que formar part de Càritas m’ha fet donar molt de mi, però sobretot m’he omplert d’una gran quantitat de sabers i emocions que ara formen part de com soc i qui soc.”

En 2018, l’Òscar Guillén passa a coordinar el grup de Càritas Parroquial, “continuem amb la gran tasca feta durant els anys anteriors, atenent cada dilluns en acollida i aliments a les famílies que acudeixen a la nostra porta. En 2020 arriba la pandèmia de COVID-19, una situació desconeguda per tota la societat i també pel nostre grup parroquial. Ens mantenim oberts durant les setmanes més dures, oferint aliments a les famílies, a la vegada que intentant protegir la salut dels nostres voluntaris, ens vam haver d’adaptar, però vam poder continuar estant al costat dels més necessitats. Passades les setmanes més difícils, a poc a poc vam anar retornant a la normalitat i a oferir tots els serveis en els quals treballem. A “Alfabetització” tenim a la Julia Erro, Elisa Pérez, Pilar García i Rosa Cabestany fent una gran tasca amb un grup de dones que volen millorar el seu llenguatge. A “Aliments” tenim a Carmen Fernández, Carmen Marco, Francisco Rodríguez, Francisco

Segura, Jaume Hidalgo, Jessica Blanquero, Joaquim Riera, Jordi Segovia, Josefina Val, Josep Borràs, Paquita Sancho, Petri Garachana i Rosa Pérez, entre tots ells es reparteixen la feina d'organitzar, preparar i fer l'entrega de l'ajuda en aliments durant totes les setmanes de l'any. Al servei de "Sociolaboral" la Mari Carmen González i el Pau Muñoz, ajuden a les persones derivades del servei d'acollida en el seu procés d'integració laboral, coordinant la informació amb Càritas Interparroquial. El servei d'"Acollida" està format per Carme Borràs, Fina Gil, Jordi Borràs, Maria Magarolas, Santi Palau i Silvia Millán, ells acullen i acompanyen a les famílies en els moments complicats en el que decideixen venir a veure'ns, intentant ser un suport per a elles i un lloc d'escolta de les seves necessitats. Sabem que ens hem d'adaptar a aquesta societat que canvia tan de pressa, hem d'acompanyar a les famílies en el seu procés d'integració i per això hem d'actualitzar els nostres serveis a les necessitats demandades per les famílies.

Hem continuat amb la millora de comunicació amb altres Caritas parroquials per unificar esforços i també amb els serveis assistencials del barri. No és una tasca fàcil, ja que els recursos són limitats, però any rere any fem balanç i veiem que el nostre voluntariat és important per les famílies que acollim, el que ens dona força per continuar endavant". Han estat cinquanta anys de parròquia i de la nostra Càritas.

Volem agrair a tots el que heu col·laborat en la nostra tasca d'una manera o altra, participant en campanyes de Nadal, oferint donatius o simplement recolzant-nos per continuar endavant. cinquanta anys d'una gran feina d'un nombrós grup de voluntaris, no hem pogut enumerar a tot ells, però als que els hi agraiem enormement el seu voluntariat, esperem que cadascun d'ells quan llegeixi aquest escrit senti la satisfacció d'haver construït un món millor i d'haver format part d'un gran equip. Fent una menció especial al Jordi Borràs i Mari Carmen González, com heu pogut llegir, són els voluntaris que van estar als inicis i encara avui continuant formant part del grup, aportant la seva experiència i dedicació durant tots aquests anys. Els voluntaris diem que moltes vegades rebem més del que donem, encara que hi ha moments difícils, veient el que pateixen les nostres famílies i no poder fer més, però continuarem amb les ganes i el somriure preparats per tots aquells que arriben a la nostra parròquia. Aquest va ser, ha estat i serà el nostre objectiu, oferir caritat a les

famílies necessitades del barri, ningú vol adreçar-se a la nostra porta demanant ajuda, sabem el que això significa per a una persona, i volem estar a l'alçada per quant aquest moment arriba. Com imagineu, hem tingut famílies en situacions diferents, algunes que no sabem que n'ha estat d'elles, altres en situacions cròniques, però que ens tenen al seu costat, i moltes a les que els hem ajudat a tirar endavant. Persones que venen el dilluns a dir-nos que han trobat una feina, persones a les quals els hem ajudat a gestionar documentació i ara tenen una situació econòmica millor o persones que et trobes pel barri i et saluden com a un amic que ha estat al seu costat quan més ho necessitava, tots ells persones. Són sentiments que t'omplen com a ser humà i et donen moments de felicitat en aquesta vida, animem a aquells que ho vulguin descobrir a posar el seu granet de sorra al nostre costat i tornem a agrair a aquells que ho heu fet possible, per molts anys i endavant!

3.2 Catequesi d'infants

Ana Rosalía Pérez Garrido

Trenta-tres anys dedicats a la catequesi d'infants (fig. 49) a la parròquia (Déu-n'hi-do!) i quatre ja com a catequista d'enllaç representant als meus germans i germanes catequistes en les reunions de l'arxiprestat, em permeten reflexionar sobre aquest servei indispensable a la comunitat i a la nostra església diocesana. Com molts de nosaltres l'animació va venir de Mn. Pairot (a.c.s.), que durant una assemblea parroquial a la Selva del Camp em va animar a fer aquest servei eclesial. Per la meva professió de mestra, era l'àmbit en el qual la meva col·laboració i participació podia aportar més a la comunitat parroquial i, en concret, a la resta de l'equip de catequistes que —d'alguna manera— incorporaven a la metodologia pròpia de la catequesi, algunes tècniques i eines didàctiques per aplicar a les sessions amb infants.

Els catequistes han tingut sempre una importància cabdal en el desenvolupament de la nostra comunitat. Seria una tasca molt difícil citar totes les persones que han desenvolupat aquest ministeri. Han estat una gran quantitat des dels inicis de la comunitat. La seva formació ha estat una preocupació constant per a la parròquia i això ha comportat

Fig. 49

potenciar la seva participació, primer a l'Escola de Catequistes Permanent, després Escoles d'Estiu, Cursos Bíblics de l'Associació Bíblica de Catalunya, també a l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós de Tarragona. Fins i tot un grup de catequistes de la parròquia arribaren a publicar un llibre sobre història de l'Església per a infants que va tenir difusió a tot Catalunya i Balears. El llibre es titulava "Tu, jo i l'Església de Jesús" (Sant Sadurní d'Anoia 1989) i va ser realitzat per Jesús Blanco, Andrés González, Vicente Marín, Andreu Muñoz i Marcel Pallejà. Per una altra banda, la catequesi cada cop anava assolint una estructura més sòlida. Lluny quedaven els temps de recursos i espai limitats. S'establí una programació més compacta que contemplava la formació religiosa i espiritual dels infants i dels joves com un procés seqüencial orientat a preparar cristians compromesos i amb una base sòlida de fe. Així s'estructuraren diferents nivells amb els consegüents cursos: comunió (1r i 2n), postcomunió (3r, 4t, 5è i 6è), confirmació (1r i 2n) i postconfirmació. Cada grup estava format per un grup de catequistes, en total una trentena, d'entre els quals hi havia coordinadors de nivells i un coordinador general. Aquesta mena de consell de catequesi es reunia per programar, preparar activitats i estructurar la formació dels catequistes.

Amb l'arribada de Mn. Joan Magí, l'any 1994, vam assolir una funció catequètica més plena, més participativa. Les seves idees, plasmades en un document que es va enviar a tot el veïnat del barri, orientaren la nostra manera de fer i de viure la catequesi. Mestre incansable, amb la Bíblia com a eix vertebrador de tota la catequesi, va contagiar el seu tarannà dinàmic amb la introducció de cançons, que iniciaven i acabaven les sessions, la majoria de les quals eren de la seva pròpia música i lletra. Aquella manera de fer conformava en els infants una identitat eclesial que es resumia en la frase "som de la colla de Jesús i ell és el nostre amic". Les creuetes de fusta d'olivera de Betlem que els imposàvem donava més sentit a aquesta pertinença. En aquests darrers vint-i-cinc anys, la catequesi ha tingut tres etapes, segurament complementàries. La primera, fins a l'any 2016, es va caracteritzar per reunions planificades en què s'analitzaven els dossiers amb les activitats que, sota el guiatge de Mn. Joan Magí, nosaltres mateixos elaboràvem. La base sempre era les lectures de l'evangeli. Els nois i noies disposaven de tres llibres al llarg de la seva formació catequètica, fins a la confirmació: el Nou Testament, "Qui era i com vivia el poble

de la Bíblia” i “La vida de cada dia en temps de Jesús”. Jocs diversos, cançons i reflexions sobre l’evangeli i les lectures del diumenge, permetien després una participació més activa i sentida dels nois i noies, i les seves famílies, en les celebracions litúrgiques.

Durant aquests anys es van fer alguns tallers, recordant com vivia el poble de Jesús: un menjar típic, escriptura hebrea, jocs de l’època... També en aquest període es van iniciar les sortides a la Catedral dels nens i nenes de segon de catequesi. S’aplegaven amb els nois i noies de les altres parròquies de l’arxiprestat i durant tot un matí coneixien, també catequèticament, el temple, coneixien a l’arquebisbe i pregaven conjuntament amb catequistes i famílies, en una bonica jornada de convivència. El segon període, fins l’any 2021, va suposar un canvi de metodologia i materials. Sense deixar el Nou Testament, vam incorporar el Catecisme de la Conferència Episcopal Espanyola (“Jesús és el Senyor”) i els quaderns de treball, editats pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC). És a partir d’aquest segon període quan constatem una davallada de la mainada inscrita als cursos de catequesi. Es mantenen, amb un nombre aproximat d’una seixantena de nois i noies tant a primer com a segon de comunió. La postcomunió, pràcticament desapareix i es manté un reduït nombre dels qui demanen formació per ser confirmats. És en aquest moment, quan Mn. Antoni Mendiguren, juntament amb l’aleshores seminarista Albert Font, proposa la creació dels grups d’Edge i Lifeteen, per a atreure a aquests nois i noies adolescents i joves que comencen a viure un altre estil de catequesi més d’acord amb la seva edat i els temps actuals.

D’altra banda, la pandèmia del COVID-19 ens va obligar a replantejar-nos la manera de fer catequesi des del confinament. Pablo Muñoz va generar tots els materials i activitats per a fer des de les cases i, com a tot l’ensenyament, els nostres nois i noies van trobar en internet l’aliat inesperat per a continuar la seva formació. Posteriorment, aixecat el confinament, però sense possibilitat de fer la catequesi presencial, es va continuar amb la metodologia online que es complementava amb activitats plàstiques a les llars que s’oferien posteriorment a la missa dels diumenges.

El tercer i darrer període ha acabat de començar. Novament, s’ha replantejat la manera de catequitzar infants i famílies i s’han editat els nous materials en el context de la pro-

posta del nou itinerari catequètic del SIC (Secretariat Interdiocesà de Catequesi). A cada sessió es fa servir la metodologia pròpia d'Acció Catòlica (Veure-Jutjar-Actuar), es cuiden de manera especial els moments de pregària i s'ajuda els nens i nenes a anar assumint petits compromisos que els permetin viure la seva fe transformant la realitat a la llum de l'Evangelí. Tal com diu el SIC, "busquem que els infants siguin els protagonistes del seu propi caminar en la fe. Perquè no volem que siguin uns simples receptors, sinó que realment es converteixin en subjectes actius de la mateixa formació i transformació. L'objectiu és viure la unitat entre la fe i la vida. És a dir, que els continguts que transmetem a través del catecisme, del joc, de la música... no es quedin en això, sinó que produeixin una veritable transformació, tant en l'àmbit personal com social". Dissortadament, cada vegada més, constatem que les famílies no veuen el fet catequètic com una necessitat espiritual perquè la societat actual els empeny a ignorar la transcendència de l'ésser humà i es perden en contravalors dominats, sovint, per interessos econòmics carregats d'un profund egoisme. El darrer any només hem tingut inscrits 18 nens i nenes de primer de comunió i 23 de segon. Què lluny d'aquells prop de 200 de fa tan sols deu anys. Tanmateix, això no ens ha de deixar amb un sentiment de fracàs! Continuarem encoratjats per a continuar difonent les ensenyances de Jesús, que tots coneixem prou bé la paràbola del sembrador. Perquè com diu el nostre arquebisbe Joan: "L'evangelí no s'imposa, ni es posposa, es proposa"

3.3 Germanes Dominiques al barri

Isabel Górriz Moreno

Fa més de 25 anys que vivim al barri com a comunitat de germanes Dominiques (fig. 50). Vam arribar el setembre de 1997 i sembla que va ser ahir. Sempre hem estat una comunitat formada la major part dels anys per quatre persones; però en realitat han passat i conegut el barri onze germanes diferents. Només dues germanes hem restat durant els vint-i-cinc anys.

L'experiència viscuda és molt positiva. Des dels inicis ens vam integrar força entre els veïns, comunitat parroquial i barri en general. Ens vam sentir molt acollides i esti-

Fig. 50

mades des del primer moment. La nostra missió, com religioses dominiques, en aquest barri de Sant Pere i Sant Pau és escoltar a les persones, ser acollidores, donar la mà a qui ho necessita i ser testimonis d'esperança. I això confiant sempre que Jesús està al nostre costat, ens il·lumina i ens dona la possibilitat de construir ponts enmig de la nostra societat. Som predicadores i aquesta Paraula de Déu abans l'hem de fer nostra tot contemplant-la en la nostra pregària.

Al llarg dels anys hem conegut a quatre mossens: Mn. Magí, Mn. Toni, Mn. Pep i Mn. Fernando. Tots quatre amb característiques i maneres de fer diferent, però sempre amb el desig de crear una comunitat unida en la fe i en la comunió amb el Crist.

La nostra vida al barri ha estat i és senzilla. Viure enmig de la gent, coneixent i interessant-nos per la realitat de les persones que moltes vegades s'apropen a nosaltres amb espontaneïtat i confiança.

Hem acomplert tasques a la Parròquia, fent catequesi, ajudant i acompanyant a la gent gran. Col·laborem en les campanyes de Càritas i fem alfabetització als locals de la parròquia als immigrants, sobretot del Magreb. La nostra mirada creient, ens empeny a sortir de la nostra comoditat i a descobrir les oportunitats de poder estar atentes a la realitat del barri i de la parròquia, i així poder ser seguidores de Jesús amb la implicació i el compromís adequats.

Avui és un moment per agrair i estrènyer els llaços d'amistat, d'ajuda i col·laboració. Agraïm tota la vida que hem rebut en el nostre caminar de cada dia, aquests petits gestos d'acollida, de bondat, de confiança que han enriquit la nostra vida religiosa. Hi ha molts records que tenim presents: celebracions joioses de la Fe en comunitat, trobades festives, esdeveniments al barri... ens motiven a continuar donant vida, amb la nostra presència.

Tant de bo que aquesta comunitat es mantingui viva. Desitgem que la reflexió sobre la Sinodalitat, que ara estem fent, ens ajudi a buscar nous espais comunitaris per tal de recrear la vida dins la comunitat parroquial. Enhorabona per tot el que heu fet i aconseguit fins aquest moment! Hi ha moltes persones que han descobert i experimentat el valor de

la comunitat perquè han estat acompanyades i acollides a la parròquia, a través dels actes religiosos, activitats de Càritas i trobades festives. Gràcies, moltes gràcies!

3.4 Esplai Sescelades

Alex Muñoz Pérez

L'Esplai Sescelades (fig. 51) va començar la seva història amb les primeres colònies d'estiu a Valldossera, l'any 1984. Durant tots aquests anys, hi ha hagut etapes amb més o menys activitat, fins i tot es van deixar de fer colònies en un cert temps; malgrat això, l'esplai mai ha perdut la seva identitat d'oferir unes activitats de qualitat pel temps de lleure dels infants.

Per començar aquest escrit, crec que és important parlar de les colònies d'estiu; qualsevol persona que les hagi viscut segurament farà servir les mateixes paraules per descriure-les: unes vivències inoblidables. Uns dies en què es feia convivència entre adults i petits, aprenent, jugant, estant en contacte amb la natura... Cada dia també hi havia espai per la pregària, amb petites reflexions extretes de lectures de la Bíblia o d'altres llibres o contes, amb cançons, dinàmiques... Si la casa de colònies ens ho permetia, també anàvem a la missa que hi havia a l'església o ermita del poble o, fins i tot, en algun cas el mossèn va venir i vam celebrar l'Eucaristia a la mateixa casa.

Referent a les activitats que hem fet (i que esperem que es puguin tornar a fer en un futur), hem de destacar: diferents manualitats, jocs, tant d'interior com d'exterior, gimcanes, excursions, dinàmiques de grup, vetllades, piscina, danses i cançons... En definitiva, les colònies són una experiència única, que les vius intensament tant si ets un infant, com si ets una monitora o monitor. Un altre aspecte a destacar és el fet que sempre teníem un fil conductor, també anomenat centre d'interès o motivació. Sobre aquest ens basàvem per fer les diferents activitats dels dies de colònies. Els hem fet de tot tipus: basats en pel·lícules i llibres, com ara els "Homes de negre" (Men in Black), Harry Potter, Els 3 mosqueters... D'altres eren inventats, o barrejant diferents temes, com ara els indis d'Amèrica, espies, la festa major de Tarragona...

Fig. 51

A banda de les colònies, també cal remarcar la importància del curs d'esplai, normalment el començàvem a l'octubre i acabava a finals de maig. Tornant al tema d'abans del centre d'interès, normalment pel curs no en fèiem, encara que un any el vam basar sobre Moisès i el faraó, amb ajuda de Joan Magí.

Sobre les activitats que es fan al curs d'esplai, moltes són semblants a les de les colònies i, per tant, no cal tornar a anomenar-les; això sí, aquí podem afegir que també hem fet gimcanes o jocs de pistes pel barri i també per la ciutat de Tarragona. Hem celebrat festes, com la castanyada, carnaval, cantates de Nadales... Algun any vam vendre roses per Sant Jordi. I hem fet excursions d'un dia, de cap de setmana, acampades, paellades familiars i, fins i tot, excursions de dos dies amb les mares i pares del nostre centre! Per parlar d'aquesta activitat en concret, s'ha de fer una menció especial a tots els actes especials que vam celebrar pels vint-i-cinc anys del nostre esplai, que ho vam fer durant el curs 2008-2009.

Quan parlàvem de quines coses fer per celebrar el nostre aniversari, una de les idees que va sorgir va ser el fet de realitzar una sortida de cap de setmana amb les famílies dels infants del nostre centre i va ser tot un èxit. Vam fer activitats conjuntes entre famílies i monitors/es i d'altres separades. Va ser una manera de donar-nos a conèixer encara més; les monitores i els monitors vam entendre millor a les famílies i elles van veure tota la feina que comporta preparar tant un curs d'esplai com unes colònies. Aquesta activitat especial va funcionar tan bé que la vam tornar a oferir alguns cursos més.

Un altre acte que vam fer per celebrar els vint-i-cinc anys, va ser una gran festa a la nostra Parròquia, on vam convidar a diferents esplais de la ciutat. D'aquest dia vull destacar que també va funcionar a la perfecció i, originalment, teníem la previsió de fer-ho tot a l'exterior, però com plovia, ho vam realitzar a dins de l'església. La foto que acompanya aquest escrit justament és d'aquell dia, com podeu observar a la imatge hi sortim tots els que vam participar d'aquesta gran celebració. Com finalment es va fer tot a l'interior de la Parròquia, encara pren més sentit el títol del llibre dels vint-i-cinc anys "Pedres vives"; el temple no és més que ciment i totxanes, som les persones les que fem que l'església sigui la casa de tots i s'hi puguin celebrar diferents actes.

Com a cloenda d'aquell curs vam fer una missa, un pica-pica als jardins de la Parròquia i després un sopar, amb antics monitors/es i directors/es. Cal destacar que per celebrar aquest aniversari, també vam realitzar unes samarretes, on hi sortien els dos logos del nostre centre: l'esquirol i el caragol. A més a més, un altre disseny de marxandatge va ser un davantal i uns "lanyards" (una cinta que es duu al coll, per penjar claus).

En aquest escrit també vull destacar una altra activitat que hem fet en el nostre esplai i que va ser tot un repte: crear un pessebre, de nou amb l'assessorament de Joan Magí, per tal de representar fidelment com era la casa on va néixer Jesús i altres elements de la Palestina d'aquell temps, com ara el palau-fortalesa d'Herodes, anomenat *Herodium*. Hi vam col·locar unes fotografies explicatives, per tal que la gent ho pogués comprendre millor. En algun altre Nadal que vam tornar a repetir aquest pessebre, els infants van col·laborar fent les figures amb rotllos de paper de vàter.

L'esplai sempre ha participat en altres activitats de la parròquia, com ara en totes les campanyes de Nadal, que organitza la Càritas parroquial. Durant molts anys, també vam celebrar festes de final de curs conjuntes amb la catequesi i també excursions d'un dia; per tal de no repetir els mateixos llocs, un any vam anar a visitar el Museu Bíblic Tarraconense (MBT), un altre a Scala Dei, Santes Creus, Poblet i Montserrat. També vam organitzar una sortida per l'any Jubilar, l'any 2008, anant a l'amfiteatre, de nou al MBT i acabant fent una pregària molt emotiva al seminari. Algunes monitores i monitors i també alguns infants, han participat en les diferents representacions que fa l'Associació cultural Sant Fructuós, com ara la Petita Passió, la *Passio Fructuosi*, l'*Anno Domini*, les diferents obres teatrals que s'han fet per Tarraco Viva, etc. Alguns anys es va fer un pessebre vivent, de nou dins del nostre temple parroquial i també vam participar, tant infants com monitores i monitors.

També hem col·laborat amb la colla castellera, o bé cedint algun material per les seves festes o bé en alguna festa d'inici, ells han fet algun pilar i van portant els gegants.

Les monitores i monitors sempre vam creure en la importància de tenir una bona formació, per això la majoria tenien el títol de monitor o de director, un curs que ofería (i segueix oferint) la Fundació Santa Maria de Siurana. Sempre hem estat en contacte amb altres esplais, sigui a través d'aquests cursos o fent diferents trobades de centres. De la mateixa

manera que vam convidar a molts esplais pels nostres vint-i-cinc anys, nosaltres també hem anat a diferents aniversaris que s'han celebrat. També hem participat en trobades de monitors, on, a banda de formar-te en algun tema en concret, convivies i aprenies amb altres membres d'esplais de la província o, fins i tot, de Catalunya.

I ja per acabar, vull remarcar la importància que sempre li hem donat al fet del relleu generacional; s'ha de tenir un bon grup d'adolescents i joves, amb motivació i ganes de poder continuar com a monitores i monitors. Primer va sorgir la idea de Cantera, un grup també vinculat a la parròquia, però independent de l'esplai, amb l'objectiu de formar joves perquè fossin futurs monitors/es, catequistes, etc.

I després va ser el grup de premonitors/es, aquest cop ja dins de l'esplai, amb la mateixa idea de continuar amb el projecte. De totes maneres, moltes monitores i monitors han vingut al nostre esplai o bé per les bones referències que han sentit, per coneguts que ja estaven dins de l'esplai i, fins i tot, a través dels cursos de monitors/es; primer van fer les pràctiques, però com s'hi van trobar tan a gust, hi van continuar.

L'any de la pandèmia va fer que s'aturés l'activitat i, de moment, no s'han pogut tornar a fer colònies. I referit al curs d'esplai, també està costant tornar a arrencar; de totes maneres esperem que de nou l'esplai torni a estar plenament operatiu i no perdi la seva essència.

3.5 Esplai de la dona

Encarna Espadas Aguilar

Cinquanta anys d'una parròquia entranyable en la història de la ciutat (fig. 52). Capdavantera en activitats del barri, l'Esplai de la dona ha estat un grup caracteritzat, entre altres coses, per la seva il·lusió i generositat envers altres grups. Sempre hem estat un suport incondicional per al Grup de Joves (pessebres vivents, *La Passió de Sant Fructuós...*), i també hem ofert el nostre servei a la diòcesi a través de la seva col·laboració amb el Museu Bíblic Tarraconense. Un gran esperit comunicatiu ens ha portat a organitzar activitats obertes, com les tradicionals exposicions de treballs a final de curs de labors, puntes de coixí o *patchwork*.

Fig. 52

L'any 1990, convidades per l'Institut Català de la Dona, vam participar en el congrés «La dona pot fer-ho» amb un estand en el Palau de Congressos de Barcelona. Recordem també la nostra participació, al llarg dels anys, en el Dia de la Dona Treballadora, o la nostra participació en la Trobada de Barris d'Història Recent al Poble Espanyol de Barcelona. Recordem també que vam crear un programa radiofònic a Ràdio Sant Pere i Sant Pau i vam formar la coral anomenada “Estima, somriu i canta” que ha participat en diversos actes, dels quals podem destacar, pel seu significat, el que es va fer a la ciutat en el cicle “Música per la pau” contra la guerra a Bòsnia i Hercegovina.

L'esplai no hauria estat mai possible sense el seu espai natural que és la parròquia i si va néixer va ser per la inquietud d'un grup de dones del barri que volíem compartir experiències al mateix temps que teixíem una xarxa d'amistat entre totes. El grup sempre es va sentir part de la parròquia i no podem oblidar a Mn. Joan Magí que també ens va ajudar a formar-nos en el coneixement de la Bíblia.

Des de la presidència de la Paquita Boltó, ànima del grup, rellevada després per la Núria Castilla i la Montserrat Prim, fins a l'actualitat l'esplai continua treballant amb el cor cristià que el caracteritza gaudint de l'acolliment, caliu i obertura a les idees i necessitats de la gent del barri.

Gràcies.

3.6 Joves-lifeteen: aire fresc per la nostra comunitat

Tito Marín Maestro

Maite Muñoz Melgar

Mn. Y. Fernando Vásquez

No són poques les ocasions en què a través dels mitjans de comunicació o simplement al carrer o en tertúlies amb coneguts i amics, se'ns dibuixa un perfil negatiu i desesperançador de la joventut en la nostra societat. També la nostra església s'exclama del notable descens en la pràctica dels sagraments de la iniciació cristiana.

Fig. 53

Doncs bé, tot i que aquestes dades són certes i fem bé de mostrar preocupació, us hem de dir que a la nostra comunitat parroquial gaudim d'un grup, anomenat Lifeteen, compost per 17 nois i noies entre 15 i 22 anys que es reuneixen habitualment tots el divendres de 19.30 a 21 hores i en temps litúrgics forts i vacances, els dies que convinguin (fig.53). Són l'aire fresc de la nostra comunitat, la prova que l'Esperit Sant continua bufant i que el Senyor mai no ens abandona.

Permeteu-nos doncs que us parlem de què és això del Lifeteen, dels nostres nois i noies i de la meravellosa tasca que fan al servei de la nostra comunitat i de la nostra església. Anomenem Lifeteen a un mètode de Pastoral Juvenil nascut fa trenta anys (1985), inspirat per la crida del Papa Joan Pau II a la Nova Evangelització i que té com a objectiu acostar els joves a Crist en un ambient dinàmic i rellevant, satisfer les necessitats espirituals, catequètiques i socials dels joves.

Encara que existeixen ja temaris publicats, Mn. Fernando i nosaltres els catequistes hem optat per elaborar-los en funció de la realitat i les necessitats dels nostres joves. Les sessions consten de quatre parts:

- Acolliment o *Gather* (es dona la benvinguda dins de la sala, la qual està decorada en funció del tema a tractar i normalment es comença amb un joc que també tindrà relació amb l'evangeli.)
- Catequesi o *Proclami* (lectura i petita reflexió sobre l'evangeli)
- Berenar o *Break* (espai per a la convivència, l'amistat, compartir no solament el menjar sinó les impressions sobre l'evangeli)
- Oració/Enviament o *Send* (reunits davant el sagrari es realitza una dinàmica d'oració que normalment finalitza amb algun detall perquè recordin a casa continuar orant pel grup durant la setmana).

A banda d'aquestes sessions, el nostre jovent, participa activament en la simbologia, la música, la preparació dels diferents temps litúrgics amb les seves festes corresponents, en la preparació dels àpats parroquials, en el manteniment dels espais, en activitats solidàries com la campanya de Caritas i l'elaboració de galetes per ajudar les germanes de la *Llar Natalis*. També participen de les trobades diocesanes i ens fan arribar cada any la llum de la Pau de Betlem entre d'altres.

Val a dir que són un grup molt cohesionat, alegre i sempre disposat a treballar en tot allò que la parròquia els hi demana. Ja tenim dos catequistes, tres monitores d'Esplai, dos músics i la resta per edat, encara treballant en el seu discerniment però sempre actius en la parròquia.

Com a activitat estrella, el juliol de 2023 vam fer cap a Lisboa per trobar-nos amb el Papa Francesc i amb milers de joves cristians. Vam aprofitar la trobada per gaudir al màxim i sobretot per pregar per tota la nostra estimada comunitat parroquial que no ha de defallir per continuar portant a terme la missió a la qual ens vam comprometre en acceptar ser confirmats: Ser del Crist!

Veritablement, podem dir que aquests joves són l'aire fresc de la nostra parròquia i de la nostra església. Així doncs, per finalitzar, encoratgem a tots els membres, germans i germanes nostres en Crist, que no us deixeu portar per la desesperança. Ja veieu que la nostra església té futur. Si teniu algun jove a la família, convideu-lo a participar. Els nostres nois i noies, l'acolliran amb els braços oberts.

Recordem que en Crist tot és possible.

3.7 Grup de música

Jordi Tinoco Moreno

Imma Tenor Aguilar

Segurament, molts estareu d'acord en afirmar que la música de la nostra parròquia té el rostre de Mn. Joan Magí. Encara recordem alguna de les explicacions que ens feia quan volia justificar la presència de tota classe d'instruments a la litúrgia. Ens deia que en els salms es parlava de lloar Déu amb corns, lires, arpes, trompetes i guitarres. Nosaltres vam afegir saxofons, violins, violoncels... (fig. 54)

A més, no podíem tenir un mestre de cerimònies més preparat per motivar-nos en un moment en què ell mateix ja havia engrescat als nens i nenes de la catequesi amb les seves pròpies cançons.

Fig. 54

El “grup de guitarres” ha estat una constant a la nostra parròquia. Però anava més enllà, començant per l'harmònim, passant per la bateria i percussions vàries, i acabant amb el violí i el violoncel.

Durant cinquanta anys, les celebracions litúrgiques de la nostra parròquia han comptat amb la presència d'uns músics amateurs que han après a tocar, precisament, amb les cançons de missa. Bé, per ser més precisos, les incorporacions més joves van aprendre amb la cançó “la cucaracha ya no puede caminar”...

Després que la comunitat adquirís el nou harmònim i un dels organistes de la catedral de Tarragona l'inaugurés amb un concert solemne, el primer organista principiant es va estrenar amb la celebració d'una boda.

A partir d'aleshores, tres organistes més, de forma autodidacta, es van incorporar al grup i, gràcies a això, es va poder garantir que hi hagués música a les màximes celebracions possibles.

Al mateix temps, alguns catequistes i monitors de la parròquia van aprendre a tocar la guitarra amb el Carlos i el Víctor i, amb les primeres nocions musicals, aquests aprenents avantatjats també van ensenyar als nens i nenes de la catequesi. En poc temps, ja teníem un grupet molt eixerit que tocava a les misses.

A les celebracions dominicals mai no faltava música i, a les celebracions més especials, es procurava que tots els músics poguessin assistir. Per això, s'organitzava un assaig previ i es preparava amb il·lusió tot el repertori. Mn. Joan Magí ja ens havia acostumat a disposar d'un full de cants per a cada temps litúrgic i, habitualment, ens acompanyava i orientava en aquesta preparació.

De totes les celebracions amb presència musical, és inevitable pensar en la Vetlla Pasqual. Un esdeveniment importantíssim en la vida de l'Església que, al mateix temps, reu- nia tota la comunitat.

El “Pregó Pasqual”, les set lectures amb els set salms que afavoria la participació de salmistes no habituals, “Hay que nacer del agua”... Cançons molt alegres que responien, precisament, al kerigma d'aquesta celebració. Val a dir que aquestes celebracions eren molt concorregudes, malgrat l'hora en què es feia, i hi participaven moltes famílies.

Sovint, alguns dels assistents més petits s'acostaven al grup de músics, mirant-los bocabadats... potser en aquell moment s'estava semblant la llavor d'un futur/a animador/a. I tampoc no era estrany que un d'aquests petits/es quedés al final a tocar les tecles de l'harmòni...um...

Han passat els anys, vint-i-cinc anys, i en tot aquest temps hem après molt, hem pregat molt i hem cantat molt. Gràcies a totes aquelles persones que han col·laborat en animar les celebracions litúrgiques d'aquesta parròquia i han sabut transmetre l'alegria de l'Evangeli que es proclama diumenge rere diumenge.

3.8 La parròquia de Sant Pere i Sant Pau i l'Associació Cultural Sant Fructuós: un vincle exemplar al servei de la societat i l'església de Tarragona

Andreu Muñoz Virgili

La Parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades fou el substrat humà i institucional gràcies al qual es va poder endegar la iniciativa de *La Passió de Sant Fructuós* (fig. 55). Es tracta d'una història recent, però a la vegada d'una realitat estimada, arrelada i ben present en la quotidianitat de la nostra comunitat.

El 14 de desembre de 1988, Andreu Muñoz Melgar acabava la redacció de l'obra teatral de "La Passió de Sant Fructuós" amb el propòsit que el grup de joves de la Parròquia —del qual formava part— l'acabés duent a escena. Els nois i noies que aleshores configuraven aquest col·lectiu van començar els preparatius amb la favorable experiència prèvia de *La sombra de la Cruz*, una obra teatral basada en la Passió de Crist que fou representada la Setmana Santa de 1983. En aquest context, va ser quan es va començar a plantejar la idea de representar els fets del martiri dels protomàrtirs hispànics. Finalment, *La Passió de Sant Fructuós* s'estrenaria el 21 de gener de l'any 1990 a la Catedral de Tarragona i, el mateix any el mes de juliol, a l'arena de l'Amfiteatre. D'aleshores ençà, en aquest espai, mai s'hi ha deixat de representar regularment.

Alguns dels aspectes més significatius d'aquesta primera etapa rau en la qualitat del producte resultant i en l'impacte social que va generar. La clau de l'èxit fou la capacitat

Fig. 55

organitzativa, creativitat i implicació personal d'uns joves amb recursos molt limitats i que, en molts casos, amb prou feines sobrepassaven els vint anys d'edat. Aquest tarannà, inherent a la comunitat de Sant Pere i Sant Pau, acabà impregnant el caràcter de la futura Associació, sent així una de les herències humanes més valuoses que aquells joves van saber transferir a la nova entitat i a tots aquells que, més endavant, n'acabariem formant part.

El projecte anà creixent i les noves exigències infraestructurals van requerir la creació d'un ens específic que donés una adequada cobertura al projecte de "La Passió". Fruit d'aquestes necessitats sorgí l'Associació Cultural Sant Fruituós (ACSF), constituïda legalment l'any 2000 per aquelles mateixes persones —juntament amb noves incorporacions— que havien fet possible la primera representació deu anys abans. L'erecció es va dur a terme en el règim civil i no eclesiàstic, ja que l'entitat no tenia una finalitat ni naturalesa confessional. Però aquest fet mai va excloure que l'Associació fonamentés el seu ideari en una sèrie de valors cristians que, d'altra banda, són immanents a la societat occidental a la qual pertanyem.

Els membres de l'Associació van continuar sent part activa en la vida parroquial. D'aquesta manera, podem afirmar que la creació de l'ACSF no va suposar una escissió d'un col·lectiu de la Parròquia, sinó una projecció d'aquesta vers nous horitzons amb el propòsit d'escometre un objectiu concret: donar a conèixer les arrels paleocristianes de la ciutat Tarragona a través de la recuperació i difusió social de la figura dels sants màrtirs i el seu context històric. En aquest punt, és interessant subratllar com un grup de joves d'un barri perifèric van ser determinants en la recuperació i foment d'una realitat cultural i devocional aleshores desconeguda o aparcada per a la gran majoria de tarragonins i tarragonines.

L'ACSF va esdevenir un nou incentiu per a la vida parroquial. Les noves generacions s'anaven implicant en el projecte tot assimilant-lo com una activitat més. Aquesta connexió i sentit de pertinença ha estat sempre bidireccional, perquè els nous i noves sòcies que s'han anat integrant a l'ACSF —provinents d'àmbits, línies de pensament i creences molt diverses— han sentit la Parròquia com un lloc de referència on s'han dut a terme activitats dels quals ells i elles n'han estat partícips (assajos, sopars de germanor, assemblees, etc.), un espai obert que, en major o en menor mesura, ha format part de les seves vides. Aquest

fet és representatiu d'un dels trets que, defugint d'una dimensió proselitista, ha caracteritzat a l'Associació com a pont entre el cristianisme més genuí i la societat civil.

El vincle al qual fem referència també es fa palès en el fet simbòlic que la seu social de l'ACSF estigui als baixos del bloc Sant Tadeu, primer emplaçament de la Parròquia abans de la construcció de l'actual temple, un espai que l'Arquebisbat, a través de la Parròquia, cedeix gratuïtament a l'entitat des de la seva fundació. L'Associació ha volgut mantenir aquesta memòria mitjançant alguns signes com l'exposició permanent del crucifix de la primera església en la seva ubicació original. D'altra banda, a l'actual església de Sant Pere i Sant Pau, se celebra anualment la solemnitat de Sant Fructuós en una eucaristia en la qual es fa memòria dels socis i sòcies traspassats i acció de gràcies per tot el que s'ha fet durant l'any. Finalment, l'ACSF també forma part del Consell Parroquial tot participant en la gestió i administració comunitària.

La relació entre la Parròquia i l'Associació són una mostra de com la legislació, protocols, infraestructures i models institucionals que articulen la nostra vida en societat han de romandre al servei de les persones i no viceversa. Les definicions i paràmetres establerts entre col·lectius i persones de diverses ideologies, creences religioses o absència d'aquestes no poden suposar un escull en la col·laboració, interacció o inclús mútua pertinença d'espais comuns com la nostra entitat i parròquia.

Després de més de trenta anys de l'inici del projecte de *La Passió de Sant Fructuós*, l'ACSF compta amb quasi quatre-cents socis i una projecció que ultrapassa l'àmbit local, tot presentant-se com una proposta que ressitua en el lloc que correspon les arrels cristianes de la societat tarraconense. Volem que aquestes línies contribueixin a commemorar que aquesta iniciativa que tants fruits ha donat a la ciutat i a l'Església de Tarragona, es va gestar en el si d'una parròquia aleshores conscient de la seva missió *ad gentes*, un conjunt de cristians que defugiren quedar-se reclosos entre els murs del temple. Amb aquest testimoni i compromís del passat més recent que avui ens continua interpel·lant, volem desitjar-nos uns felïços cinquanta anys amb la voluntat que, com a comunitat parroquial, recuperem aquella força pentecostal que ens ha permès servir al nostre barri durant mig segle d'història.

**SALUTACIONS
DELS
PREVERES**

4. SALUTACIONS DELS PREVERES

4.1 Mn. Josep Maria Pairot Massoni (1933-2022), primer rector de la parròquia (1972-1992)

Benvolgut en Crist:

Crec és el meu deure dir-te, com a Rector d'aquesta Parròquia i com a amic teu en el Senyor, dues paraules amb motiu de la Benedicció del nostre nou Temple que tant anhelàvem tots.

Un temple és una casa en la qual els cristians es reuneixen per a orar, escoltar la Paraula de Déu i celebrar l'Eucaristia, així com també batejar els seus fills, rebre l'Esperit Sant, unir-se en sagrat Matrimoni i acompanyar en l'oració als cristians que han mort en el Senyor.

En el temple es troba Crist Eucaristia reservat en el Sagrari i és allí on tu, jo i tots hem de fer-nos presents alguna estona a fi d'orar, trobar-nos a nosaltres mateixos i alhora amb Déu a través de Crist.

Necessitem una casa d'oració. Temple, per a pregar, escoltar a Déu i menjar a Crist Eucaristia a fi de superar-nos cada dia una mica més i ser valents testimonis de la Mort i Resurrecció del Senyor Jesús, portant fins a les últimes conseqüències l'Evangeli lliurador de Crist.

Res més volia dir-te sinó que procurem, com a cristians, ser llum que il·lumini als homes «perquè veient les vostres bones obres, glorifiquin al vostre Pare que està en els cels» (Sant Mateu 5,16).

Atentament en el Senyor Jesús.

[Escrit a la comunitat amb motiu de la Dedicació del Temple el 27 d'abril de 1975]

4.2 Mn. Joan Magí Ferré, segon rector de la parròquia (1992-2016)

Amics de Sant Pere i Sant Pau: a la segona carta a Timoteu, 2Tm 3,15-17, llegim:

Des de ben petit coneixes les Sagrades Escripures, que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació gràcies a la fe en Jesucrist.

Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i útil per a ensenyar, refutar, corregir i educar en el bé, perquè el qui és home de Déu arribi a la maduresa i estigui equipat per a tota obra bona.

Inspirats per aquest text, vam treballar amb la Paraula de Déu des de la catequesi fins a les celebracions sacramentals de la Parròquia.

Per enfortir i afavorir tant la catequesi com les celebracions litúrgiques, vam mirar de tingudament tot el temari de la catequesi i vam distribuir els temes d'acord amb les lectures de les celebracions dels diumenges, els tres cicles. Així la catequesi quedava il·luminada per les celebracions, i les celebracions quedaven enfortides per la catequesi.

Per a donar més alegria a l'experiència comunitària, vàrem buscar cançons adients i en férem de noves perquè tots poguéssim gaudir musicalment les veus variades de tota la comunitat sinodal amb Jesús *Camí Veritat i Vida* (Jn 14,6).

Una ajuda pràctica per aconseguir-ho fou l'edició, per a ús privat, d'un quadernet amb 129 cançons bíbliques, la majoria fetes per nosaltres mateixos. El tenen tots els membres de la catequesi i els qui el demanaven. Cada any el donàvem els nens i nenes que començaven la catequesi.

4.3 Mn. Antoni Pérez de Mendiguren Cros (2016-2020)

Estimada comunitat,

Tot celebrant amb joia el 50è aniversari de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau Sescelades, vull transmetre-us el meu afecte i la meva felicitació. He tingut, com a prevere, el gran honor de presidir-vos i ser servidor vostre entre els anys 2016 i 2020. He procurat ser diligent com a rector i he volgut oferir-vos tot el millor de mi com a prevere i germà vostre. És just, també, que reconegui que en aquest exercici he pogut tenir encerts i errors, he pogut evidenciar, entre vosaltres, les meves potencialitats però també les meves limitacions. Tots els creients estem sotmesos a la imperfecció. Pel contrari, són aquestes “imperfeccions” tan humanes les que ens ofereixen la possibilitat de transformar-les en fortaleses. Espero que Déu ens assisteixi a vosaltres i a mi per fer realitat aquesta capacitat transformadora.

L'amor a Crist, a l'Església i a les persones ha d'estar sempre present en la comunitat. Dins els murs de la parròquia he descobert una comunitat viva, dinàmica i enamorada de Jesucrist. Sempre m'he sentit molt ben acollit i estimat per vosaltres i per aquesta raó considero Sant Pere i Sant Pau com a casa meva. Junts hem compartit moltes vivències pastorals i de celebració. Prego a Déu perquè us ajudi a continuar oferint les vostres accions solidàries i el vostre testimoni al barri i al món. També prego per tal que incrementeu la Fe que ens uneix a Crist.

Estimada comunitat, us porto al cor i vull dedicar-vos les mateixes paraules que l'apòstol Sant Pau va dedicar als cristians de la ciutat de Colosses:

(...) no ens cansem de pregar a favor vostre demanant a Déu que arribeu al ple coneixement de la seva voluntat, a tota mena de saviesa i a la intel·ligència que ve de l'Esperit. Així portareu una vida digna del Senyor, que el complagui en tot, fructificareu en tota mena d'obres bones i creixereu en el coneixement de Déu; el seu poder gloriós us enfortirà i farà que si-gueu sempre pacients i constants (Col 1, 9-11).

4.4 Mn. Joaquim Claver Caselles, vicari de la parròquia (1979-1982)

Si em cal escollir una paraula que sintetitzi el meu pas per aquesta, per mi molt recordada, Parròquia de Sant Pere i Sant Pau, espontàniament em ve aquesta: *Persones*. És paraula de viu contingut, atès que són les persones les que generen vida en una comunitat cristiana.

Guardo el record amable del meu pas curt —no arribà a tres anys (des. 1979 - abr. 1982)— per aquesta per mi estimada Parròquia. Mn. Josep Ma. Pairo, a.c.s., n'era aleshores el rector (en realitat en fou el primer rector), que els caps de setmana acompanyava l'Arquebisbe Josep Pont i Gol en el seu ministeri episcopal a diferents parròquies. Jo col·laborava a la Parròquia els dissabtes i diumenges. Ni obres, ni economia. Només persones: celebracions dominicals, bateigs, preparació dels nuvis, preparació dels bateigs, preparació dels catequistes, consell de pastoral, alguna assemblea parroquial, els grups que treballaven els temes d'estudi d'aquell consell de pastoral d'àmbit diocesà durant el pontificat de l'Arquebisbe Josep, que culminà amb l'aprovació de dos documents: *L'Església que hem d'anar fent entre tots* (1980), *Els ministeris dins la comunitat eclesial* (1982). No hi mancà el contacte proper amb alguns joves i adults, que s'anava estenent i consolidant amb el pas del temps.

Guardo un record d'agraïment i admiració vers tantes persones, algunes que ja no són entre nosaltres, i d'altres, ja grans, que han deixat la seva fecunda petjada. Que el Senyor els ho tingui en bé.

Parlo de fa uns quaranta-cinc anys. La Parròquia tot just havia començat a caminar. Hi havia moviment, activitat, il·lusió. A diferència del que passa en una ciutat, aquí, un barri jove, de la Parròquia s'esperava un protagonisme per promoure diferents iniciatives. És el paper que tradicionalment acostumava a tenir en els pobles, on l'activitat i les festes populars, fins fa uns anys, naixien a redós de la parròquia.

Voldria referir-me al paper actiu, en l'àmbit de Parròquia, de barri i fins de ciutat i de diòcesi, que tingué progressivament un grup de joves de la Parròquia de Sant Pere i Sant Pau, que sabé engrescar des del principi sectors més amplis, generant una obra de gran volada i progressivament coneguda i reconeguda, que admirem i de què avui gaudim.

Sant Pere i Sant Pau. Una parròquia doblement apostòlica. M'hi he referit des de la meva limitada i curta experiència. No tinc la pretensió de fer-ne “història”, no sabia fer-ho, ni és aquest l'encàrrec que se m'ha fet.

Els temps són canviants. Especialment els presents. Se'ns demana als nostres dies un esforç perquè les nostres parròquies es renovin per respondre a la seva vocació: anunciar Jesucrist. La parròquia és Església que, de manera senzilla, testimonial i des de la proximitat, dona a conèixer Jesucrist. Cal recordar-nos de tant en tant que és l'essencial per no anar-nos-en per les branques, ni perdre el rumb. En el present, en què s'han desplegat tantes iniciatives ciutadanes, potser l'Església —la parròquia, per tant— haurà de fer més atenció al que li és propi.

4.5 Mn. Vicenç Ribas Canals, vicari de la parròquia (1983-1984)

Benvolguts,

Vaig arribar a la vostra parròquia l'any 1982. Era seminarista quan vaig arribar al vostre barri. Feia pocs mesos que havia acabat els cursos de teologia que es fan a la Facultat de Teologia de Catalunya, a Barcelona. També, a la vegada, que seguia els cursos de teologia em vaig preparar espiritualment i pastoralment al teologat de Tarragona i a les parròquies on col·laboràvem els caps de setmana. Mossèn Josep Maria Pairot era el rector de la parròquia i mossèn Evarist Gómez era llavors seminarista que vivia i treballava pastoralment a la parròquia. Recordo, amb molt afecte, tota la gent que venia a la parròquia. Especialment el grup de catequistes i el grup de joves. També les germanes de Sant Vicenç de Paül que també treballaven a la pastoral, especialment en la catequesi i l'atenció als pobres.

Abans de ser a Sant Pere i Sant Pau havia col·laborat a la pastoral del barri de Sant Salvador. Allí els joves havien representat una obra sobre Jesucrist que havia tingut un gran impacte en molts joves que es deia *Jesucrist Superstar*. Van venir uns quants joves de Sant Pere i Sant Pau, entre ells l'Andreu Muñoz i van decidir representar una Passió de Jesucrist a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau. Fou una representació molt reeixida. Al cap de pocs anys ja es va començar a representar *La Passió de Sant Fructuós*. Recordo molt les converses amb mossèn Pairot, amb mossèn Evarist. També les converses amb els mestres de l'escola de primària del barri quan hi anava a fer classes de religió.

Recordo quan vam participar en la Missa amb el papa sant Joan Pau II al Camp Nou a Barcelona i és clar la meva ordenació de diaca i sobretot de prevere al gener de l'any 1983 pel nostre estimat arquebisbe Josep Pont. També recordo les estades d'estiu amb mossèn Pairot, mossèn Evarist i els joves al Pirineu, a la casa de colònies de Gessa (Val d'Aran). També les catequesis, les Eucaristies, les festes de Pasqua, els Nadals, les campanyes de recollides d'aliments, el tracte amb tanta gent, bons cristians i grans persones del barri. Gràcies a tots, perquè si és veritat que els preveres anunciem a Jesucrist també hem de dir que sou els cristians de les parròquies que ens evangelitzeu als preveres. Que celebriu amb tot el goig aquests 50 anys de la parròquia.

4.6 Mn. Miquel Castillejo Brull, diaca de la parròquia (1990-2001)

Abans de la meva incorporació a la comunitat parroquial de Sant Pere i Sant Pau Sescelades treballava a Tenerife com a músic tocant l'orgue en un hotel. Seguint el consell de Mn. Josep Maria Pairo, amb el qual m'unia una bona amistat, em vaig incorporar a la parròquia junt amb la meva mare, instal·lant el meu instrumental musical dins l'església per acompanyar les misses dels diumenges. La dels infants era la que m'agradava més. Allí vaig conèixer l'Andreu Muñoz i Jesús Blanco que dirigien, entre altres, el grup de Joves. Una gran experiència. Començo a estudiar Teologia. Em nomenen director de la Casa de Transeünts. L'arquebisbe Josep Pont i Gol feia bastants visites a la parròquia i assistia a les festes musicals que se celebraven sovint a la parròquia. El 26 de desembre, de 1990, diada de Sant Esteve, vaig rebre l'orde diaconal per mans de l'arquebisbe Ramon Torrella i l'arquebisbe emèrit Josep Pont i Gol.

La Parròquia de Sant Pere I Sant Pau va acollir-me tant bé que em sentia com a casa. Hi vaig estar fins que va morir la meva mare l'any 2001. Organista de la Catedral fins a la meva jubilació. Destinat a Cornudella de Montsant l'any 2010, un any després vaig rebre l'orde sacerdotal per assistir a les parròquies que tenia encomanades fins a l'any 2019. Des de llavors continuo com a organista de la Catedral.

4.7 Mn. Joan Antoni López Díaz-Cano

M'adreço a vosaltres com sempre m'agrada dir: a la meva parròquia.

Celebrar cinquanta anys de vida, anunci i testimoni cristià bé s'ho mereix. Les persones necessitem punts de referència i en el meu camí de vida cristiana la parròquia de Sant Pere i Sant Pau de la ciutat de Tarragona n'és el meu.

Entre vosaltres vaig aprendre el que la carta de Pere ens diu: vosaltres sou pedres vives cridades a construir l'església espiritual tenint a Crist com a pedra angular, la pedra rebutjada (cf. 1 Pe 2,4-45).

Recordo com vaig començar a formar part d'aquesta construcció: era l'any 1986... un adolescent despistat es va apropar a la parròquia a la missa d'onze. Poc podia imaginar que el Senyor em tenia guardada la sorpresa i el regal de la vocació al sacerdoci. A l'Esplai, a la catequesi: rebent-la i fent-la, al grup de joves...! I encara seguim en la construcció d'aquesta nostra església que camina cap a la Pasqua.

Gràcies per tot el que he rebut i per molts anys més.

Una forta abraçada per a tots.

4.8 Mn. Víctor Mosquera Ramos

Quan miro enrere, els primers records que em venen de la parròquia són d'aquelles misses dominicals en què els nens de catequesi participàvem cantant a tot pulmó cançons com "A dalt del tren..." sempre amb el Miquel Castillejo a l'orgue. I en acabar la missa, el cinema parroquial i que no faltessin les l·laminadures!

A l'adolescència i de la mà i l'exemple de Mn. Joan Magí, vaig ser catequista i també monitor de l'esplai. Aquí vaig créixer en la fe i vaig fer amics que, amb el pas del temps, han esdevingut part fonamental de la meva vida.

Uns anys més tard, com a jove actiu de la parròquia, vaig veure que el Senyor em demanava que el seguís d'una manera, diguem-ne, diferent. Encara recordo la tarda que vaig anar a trobar Mn. Joan Magí a la rectoria i li vaig dir que volia entrar al Seminari. Aquell va ser un dels moments més feliços de la meva vida a la parròquia.

A la parròquia li dec tot el que soc com a persona i, ara com a mossèn, només puc donar les gràcies a totes aquelles persones que m'acompanyaren en la fe.

